

Fremsat den 29. januar 2014 af klima-, energi- og bygningsministeren (Martin Lidegaard)

HØRINGSUDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af lov om fremme af besparelser i energiforbruget, lov om varmforsyning, lov om elforsyning og lov om kommunal fjernkøling¹

(Implementering af EU's energieffektivitetsdirektiv m.v.)

§ 1

I lov om fremme af besparelser i energiforbruget, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 12. november 2012, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-tidende 2012, nr. L 315, side 1.«

2. I *overskriften* til kapitel 1 indsættes efter »*anvendelsesområde*«: » *m.v.* «.

3. I § 2 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Loven finder endvidere anvendelse på effektivisering og reduktion af energianvendelsen til transport, i det omfang det fremgår af loven eller regler fastsat i medfør af loven.«

4. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 *a.* Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.«

5. Efter § 14 indsættes før kapitel 6:

»Kapitel 5

Obligatoriske energisyn m.v. for store virksomheder

§ 15. Store virksomheder skal senest den 5. december 2015 og derefter som minimum hvert fjerde år beregnet fra datoen for det foregående energisyn få foretaget energisyn på en uafhængig måde af kvalificerede eller akkrediterede eksperter. Herudover skal store virksomheder indsende dokumentation om et foretaget energisyn efter regler udstedt i medfør af § 16, nr. 2.

Stk. 2. Store virksomheder, der benytter og vedligeholder et energi- eller miljøledelsessystem, som er certificeret af et uafhængigt organ i overensstemmelse med de relevante europæiske eller internationale standar-

¹ Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1.

der, fritages for kravet i stk. 1, forudsat at der, som en del af det pågældende ledelsessystem er foretaget et energisyn, som nævnt i stk. 1. Virksomheden skal indsende dokumentation herom.

Stk. 3. Med store virksomheder forstås virksomheder, som i henhold til Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder ikke falder under kategorierne for mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder.

Stk. 4. Virksomheden afholder omkostningen ved at få foretaget et energisyn, som nævnt i stk. 1, eller ved at benytte og vedligeholde et certificeret energi- eller miljøledelsessystem, som nævnt i stk. 2.

§ 16. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om:

- 1) Præcisering af, hvornår en virksomhed er omfattet af definitionen af store virksomheder.
- 2) Krav til energisyn og energi- og miljøledelsessystemer, herunder indhold, omfang, udarbejdelse, rapportering, kontrol, anvendelse af relevante standarder, og hel eller delvis undtagelse for elementer af energisyn, der er dækket af anden lovgivning.
- 3) Krav til eksperter og til akkrediterings- og certificeringsordninger, der sikrer nødvendige kvalifikationer og uafhængighed.

§ 17. Afgørelse af, hvorvidt en virksomhed er omfattet af § 15, træffes af klima-, energi- og bygningsministeren.

§ 17 a. Klima-, energi- og bygningsministeren fører tilsyn med overholdelse af bestemmelser om obligatorisk energisyn m.v. i loven og regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Klima-, energi- og bygningsministeren kan som led i tilsynet pålægge virksomheden inden for en af ministeren fastsat frist at få foretaget et energisyn, der opfylder kravene i § 15, stk. 1, og i regler udstedt i medfør af § 16, nr. 2 og 3. «

6. I § 21, *stk. 1*, indsættes efter »energiforsyningsvirksomheder«: », store virksomheder omfattet af kapitel 5 og«.

7. I § 21 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Ministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.«

8. I § 22, *stk. 1*, indsættes før nummer 1 som nyt nummer:

»1) undlader at få foretaget et energisyn efter § 15, stk. 1, «
Nr. 1 og 2 bliver herefter nr. 2 og 3.

9. I § 22, *stk. 1, nr. 2*, som bliver nr. 3, indsættes efter »§ 6, stk. 2,«:
»§ 17 a, stk. 2, «.

§ 2

I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1184 af 14. december 2011, som ændret ved § 1 i lov nr. 577 af 18. juni 2012, § 40 i lov nr. 1095 af 28. november 2012 og § 9 i lov nr. 903 af 4. juli 2013, foretages følgende ændring:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende, nr. L 153, side 13, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16.«

2. I § 2, stk. 1, nr. 3, ændres »25 MW« til: »25 MW, og kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling«.

3. Efter § 4 indsættes:

»§ 4 a. Klima-, energi- og bygningsministeren godkender projekter for etablering af nye og omfattende renovering af eksisterende anlæg, der hovedsagelig leverer energi til andre formål end bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, hvis anlægget har en samlet indfyret termisk effekt på mere end 20 MW.«

4. I § 5, stk. 1, ændres i 1. pkt. »§ 4« til: »§§ 4 og 4 a« og indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum: »Ministeren kan samtidig hermed inddrage overordnede samfundsmæssige hensyn.«

5. Efter § 15 indsættes:

»§ 15 a. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostninger ved behandling af ansøgning om godkendelse efter § 4, stk. 2, og § 4 a og tilsyn med overholdelse af vilkår i sådanne godkendelser.«

6. I § 20, stk. 3, ændres »produktion af elektricitet og varme på biomassebaserede kraft-varme-værker« til: »levering af ydelser omfattet af stk. 1 og eventuelle andre ydelser«.

7. I § 23 l, stk. 2, 1. pkt., og § 23 m, stk. 2 og 3, ændres »lov om kommunal fjernkøling« til: »lov om fjernkøling«.

8. I § 23 l, stk. 2, 2. pkt., ændres »udvinding« til: »indvinding«.

9. I § 23 m, stk. 5, ændres »§ 3 i lov om kommunal fjernkøling« til: »§ 3, stk. 1, i lov om fjernkøling«.

§ 3

I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1275 af 11. november 2013 af lov om elforsyning, foretages følgende ændring:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 211, side 55, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 328, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/89/EF af 18. januar 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 33, side 22, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368.«

2. I § 37, stk. 2, og § 37 a, stk. 2 og 3, ændres »lov om kommunal fjernkøling« til: »lov om fjernkøling«.

3. I § 37 a, stk. 5, ændres »§ 3 i lov om kommunal fjernkøling« til: »§ 3, stk. 1, i lov om fjernkøling«.

§ 4

I lov om kommunal fjernkøling, jf. lov nr. 465 af 17. juni 2008, foretages følgende ændringer:

1. I lovens *titel* udgår »kommunal«.

2. Som *fodnote* til lovens *titel* indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1.«

3. *Overskriften* før § 1 affattes således:

»Etablering og drift af kommunale fjernkølingsanlæg m.v.«

4. I § 3 ændres »fjernkølingsvirksomhed« til: »fjernkølingsvirksomhed efter § 2«, og indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed efter § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning skal ske på kommercielle vilkår.«

5. I § 4 ændres »fjernkølingsanlæg« til: »fjernkølingsanlæg omfattet af § 2 eller § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning«.

6. *Overskriften* før § 5 affattes således:

»Projektgodkendelse af fjernkølingsanlæg«

7. § 5 affattes således:

»§ 5. Klima-, energi-, og bygningsministeren godkender projekter for etablering af nye eller omfattende renovering af eksisterende fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen godkender projekter for etablering af nye eller omfattende renovering af eksisterende kommunale fjernkølingsanlæg med en indfyret effekt op til 20 MW. Kommunalbestyrelsen kan alene godkende et fjernkølingsprojekt, som fremmer en energieffektiv køling af bygninger.«

8. § 6, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om godkendelse af projektforslag efter § 5.«

9. I § 7, stk. 1, ændres »af kommunalbestyrelsen efter § 5 eller efter regler udstedt i henhold til § 6« til: »efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 5. juni 2014, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 2, nr. 3, og § 4, nr. 5, finder kun anvendelse på projekter modtaget fra og med den 5. juni 2014.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
 - 1.1. Lovforslagets formål
 - 1.2. Hovedindhold
 - 1.3. Lovforslagets baggrund
 - 1.3.1. Energieffektivitetsdirektivet
 - 1.3.1.1. Formål og indhold
 - 1.3.1.2. Tidsfrister for gennemførelse
 - 1.3.1.3. Relevante lovgivninger m.v.
 - 1.3.1.4. Gældende retstilstand og behov for lovændringer inden for lov om fremme af besparelser i energiforbruget og lov om varmeforsyning m.v.
 - 1.3.2. Krav der går videre end energieffektivitetsdirektivets krav.
 - 1.3.3. Samproduktion af varme og køling.
 - 1.4. Hovedlinjerne i lovforberedelsen
2. Hovedpunkter i lovforslaget
 - 2.1. Energisyn og energiledelsessystemer
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Forslagets nærmere udformning
 - 2.2. Energieffektiv opvarmning og køling
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Forslagets nærmere udformning
 - 2.3. Samproduktion af varme og køling
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Forslagets nærmere udformning
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Konsekvenser som følge af reglerne om energisyn og energiledelsessystemer
 - 3.2. Konsekvenser som følge af reglerne om energieffektiv opvarmning og køling
 - 3.3. Konsekvenser som følge af reglerne om samproduktion af varme og køling
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 4.1. Konsekvenser som følge af reglerne om energisyn og energiledelsessystemer
 - 4.2. Konsekvenser som følge af reglerne om energieffektiv opvarmning og køling
 - 4.3. Konsekvenser som følge af reglerne om samproduktion af varme og køling
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

1.1. Lovforslagets formål

Lovforslagets primære formål er at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF. Direktivet, som herefter benævnes energieffektivitetsdirektivet, er optaget som bilag 1 til lovforslaget.

Danmark opfylder allerede en stor del af direktivet og andre dele kan implementeres med hjemmel i den gældende lovgivning. Lovforslaget vedrører de dele af direktivet, hvor den gældende lovgivning ikke indeholder hjemmel til at fastsætte regler på området. Det er de dele i energieffektivitetsdirektivet, der handler

om energisyn og energiledelsessystemer i store virksomheder og om fremme af effektivitet under opvarmning og køling.

Lovforslaget indebærer desuden en delvis opfølgning på regeringens initiativ om at undersøge – og hvis hensigtsmæssigt udnytte – synergierne mellem fjernvarme og fjernkøling, som er fastlagt i vækstplanen for energi og klima fra oktober 2013.

1.2. Hovedindhold

Lovforslaget indeholder en forpligtelse til store virksomheder og private institutioner til at få udført et obligatorisk energisyn hvert fjerde år. Virksomheden kan efterleve forpligtelsen ved at benytte og vedligeholde et certificeret energi- eller miljøledelsessystem, hvor et energisyn indgår som en del af det pågældende ledelsessystem. Lovforslaget indeholder endvidere hjemmel til, at klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte nærmere regler om blandt andet krav til indholdet af energisyn og krav til kvalifikationer til de eksperter, der skal udføre energisynet. Det forventes, at bemyndigelsen til at fastsætte regler vil blive uddelegeret til Energistyrelsen.

Lovforslaget medfører desuden, at de gældende godkendelses- og tilladelsesprocedure på varme- og elområdet udvides. Fremover skal også projekter for industrianlæg og fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk kapacitet på mere end 20 MW godkendes. Bemyndigelsen til at godkende disse anlæg vil ligge hos klima-, energi- og bygningsministeren og vil blive uddelegeret til Energistyrelsen. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om Energistyrelsens behandling af sager om godkendelse af industrianlæg og fjernkølingsanlæg.

Lovforslaget udvider endvidere definitionen af et »kollektiv varmforsyningsanlæg« således, at den også omfatter kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling.

1.3. Lovforslagets baggrund

1.3.1. Energieffektivitetsdirektivet

1.3.1.1. Formål og indhold

Der blev opnået politisk enighed om energieffektivitetsdirektivet under det danske formandskab i foråret 2012. Direktivet trådte i kraft den 4. december 2012. Direktivet er en opfølgning på Kommissionens plan om energieffektivisering af 8. marts 2011, og det udmønter mange af de forslag, som indgik i planen.

Energieffektivitet er en central del af Kommissionens 2020-strategi for smart, bæredygtig og inklusiv vækst samt strategien for et ressourceeffektivt Europa. Som led i denne strategi er der vedtaget målsætninger om at realisere energibesparelser i det primære energiforbrug svarende til 20 pct. set i forhold til en baseline i 2020. Fremskrivninger i 2010 viste, at der med de daværende virkemidler og initiativer kun ville opnås besparelser svarende til ca. halvdelen af den fastsatte målsætning.

Energieffektivitetsdirektivets overordnede formål er derfor at styrke rammerne for EU's langsigtede arbejde med energieffektivisering og -besparelser for at sikre, at EU's målsætning om 20 pct. højere energieffektivitet i 2020 nås. De nye initiativer og ændrede regler har til formål at fjerne hindringer på energimarkederne og rette nogle af de fejl ved markedet, som hindrer en effektiv forsyning og anvendelse af energi. Direktivet skal desuden bane vejen for yderligere forbedringer af energieffektiviteten også efter 2020.

Direktivet erstatter og ophæver Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/8/EF om fremme af kraftvarmeproduktion på grundlag af en efterspørgsel efter nyttevarme på det indre energimarked (kraftvarmedirektivet) og direktiv nr. 2006/32/EF om energieffektivitet i slutanvendelse og om energitjenester (energiservicedirektivet). Disse direktiver har efter Kommissionens opfattelse ikke leveret de forventede resultater.

Dele af kraftvarmedirektivet er overført uændret til energieffektivitetsdirektivet. Det drejer sig om definitionen af højeffektiv kraftvarme, metode til beregning af effektiviteten i en kraftvarmeproduktionsproces samt

bestemmelser om udstedelse af oprindelsesgarantier for højeffektiv kraftvarmeproduktion. Energieffektivitetsdirektivets artikel 14 indebærer dog en betragtelig udvidelse af kravene i kraftvarmedirektivet. Efter kraftvarmedirektivet skulle medlemsstaterne udarbejde et overslag over teknisk og økonomisk potentiale for højeffektiv kraftvarme uden nærmere angivne formkrav. Efter energieffektivitetsdirektivet skal medlemsstaterne udarbejde en såkaldt »omfattende vurdering« af det nationale potentiale for at anvende højeffektiv kraftvarmeproduktion, industriel overskudsvarme, effektiv fjernvarme og fjernkøling, og vurderingen skal følge en detaljeret metode, der også omfatter anvisninger i, hvordan der gennemføres samfundsøkonomiske cost-benefit-analyser. Endvidere kræver energieffektivitetsdirektivet indførelse af en godkendelsesprocedure for visse virksomheder med overskudspotentiale, som i dag ikke er underlagt krav herom efter EU-retten. Kravet skal blandt andet sikre, at disse virksomheder udarbejder cost-benefit-analyser for udnyttelse af overskudsvarme.

Energieffektivitetsdirektivet viderefører mange af de mål og virkemidler, som var en del af energiservice-direktivet. Energiservicedirektivet fokuserede på slutforbrug, mens energieffektivitetsdirektivet har fokus på at inddrage hele kæden fra produktion til distribution. Helt overordnet medfører energieffektivitetsdirektivet en generel stramning og skærpelse af krav til energieffektivisering.

Det nationale vejledende mål i energiservicedirektivet var, at nå 9 pct. energibesparelser i 2016, denne målsætning bliver skærpet i energieffektivitetsdirektivet med et mål om at nå EU's energieffektivitetsmål på 20 pct. i 2020.

Energieffektivitetsdirektivet viderefører energiservicedirektivets bestemmelser om energibesparelser i staten, dog med skærpede krav til, hvor stor en andel af den offentlige bygningsmasse der kræver energirenovering. Endvidere medfører energieffektivitetsdirektivet, at energiselskabernes energispareforpligtelse bliver skærpet med krav om, at medlemsstaterne udarbejder en forpligtende ordning for energiselskaberne. Denne ordning var ikke et krav i det tidligere energiservicedirektiv. Derudover videreføres energiservicedirektivets fokus på informationsindsatsen via energieffektivitetsdirektivet. En yderligere skærpelse, som følger af energieffektivitetsdirektivet, og er en af årsagerne til dette lovforslag, er tvunget krav om energisyn på store virksomheder. Det var frivilligt i energiservicedirektivet.

Energieffektivitetsdirektivet skal sikre energieffektiviseringer i alle led. Det vil sige såvel i husholdninger og virksomheder som i energiproduktionen og distributionsledet. Som udgangspunkt skal alle lande fastsætte et nationalt vejledende mål for energieffektiviteten og årligt rapportere energiforbruget til Kommissionen. Danmarks vejledende mål er et absolut mål for primær energiforbrug i 2020 på 744,4 PJ. Der er tale om en reduktion af det primære energiforbrug med 12,6 pct. i forhold til 2006.

Hovedelementerne i energieffektivitetsdirektivet er følgende:

Energieffektivisering af statslige bygninger: I henhold til direktivet skal medlemslandene sikre, at 3 pct. af det samlede etageareal i bygninger, der ejes og benyttes af staten, energirenoveres hvert år. Alternativt kan medlemslandene tage andre foranstaltninger i anvendelse, som sikrer tilsvarende energibesparelser i de statslige bygninger.

Energieffektive indkøb i den offentlige sektor: Medlemslandene skal sikre, at statslige institutioner ved større indkøb alene køber produkter, services og bygninger med en høj energieffektivitet.

Energispareforpligtelser for energiselskaberne: Alle medlemslande skal indføre en energispareforpligtelse for enten energidistributørerne eller energileverandørerne i detailledet. Forpligtelsen skal for perioden 2014-2020 svare til opnåelse af nye årlige besparelser på 1,5 pct. af energisalget til kunderne. Energi anvendt til transport kan undtages. Alternativt skal medlemslandene indføre andre politikker og virkemidler med en tilsvarende effekt.

Energisyn og energiledelsessystemer: Medlemslandene skal arbejde for, at alle slutkunder får mulighed for at få udført et energisyn af høj kvalitet. Store virksomheder skal have foretaget et uafhængigt energisyn mindst hvert 4 år.

Måling af energiforbrug og informativ fakturering: Medlemslandene skal sikre, at slutkunder som hovedregel udstyres med individuelle målere, og der er en række bestemmelser, som skal opfyldes, når der installere-

res intelligente målere. Endelig er der en række bestemmelser om afregning af forbruget og om forbrugernes adgang til information om forbruget.

Energieffektiv opvarmning og køling: Medlemslandene skal foretage en omfattende vurdering af mulighederne for at anvende højeffektiv kraftvarmeproduktion og effektiv fjernvarme og fjernkøling. Vurderingen skal baseres på cost-benefit-analyser af de relevante alternativer. Medlemslandene skal vedtage politikker, som tilskynder til, at man lokalt og regionalt udnytter de rentable muligheder. Ved etablering eller renovering af termiske energiinstallationer eller store industrielle installationer, skal spildvarme som udgangspunkt udnyttes, hvis det er omkostningseffektivt.

Energitransmission og distribution: Medlemsstaterne skal sikre, at de nationale energitilsynsmyndigheder tager behørigt hensyn til energieffektiviteten i deres beslutninger om driften af gas- og elinfrastrukturen.

Certificeringsordninger: Medlemsstaterne skal med henblik på at nå et højt niveau af teknisk kompetence, objektivitet og pålidelighed sikre, at der findes attesteringsordninger eller tilsvarende kvalifikationsordninger for leverandører af energitjenester og energisyn m.v.

Information og uddannelse: Medlemslandene skal bl.a. sikre, at oplysninger om virkemidler til fremme af energieffektivisering samt økonomiske og juridiske rammer er gennemsigtige og udbredes til alle relevante markedsaktører, herunder forbrugere, håndværkere m.v.

Fremme af energitjenester: Medlemsstaterne skal fremme markedet for energitjenester og små og mellemstore virksomheders adgang hertil bl.a. gennem information, en liste over energitjenesteleverandører; standardkontrakter; fremme udbredelsen af frivillige kvalitetsmærker samt formidle oplysninger om finansieringsinstrumenter m.v.

Danmark er forpligtet til at implementere energieffektivitetsdirektivet i dansk lovgivning, og det tilsigtede mål er bindende for medlemsstaterne.

1.3.1.2. Tidsfrister for gennemførelse

Energieffektivitetsdirektivet trådte i kraft den 4. december 2012. I henhold til artikel 28 i direktivet skal Danmark senest den 5. juni 2014 have vedtaget og offentliggjort de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet. Andre bestemmelser om tidsfrister af relevans for dette lovforslag henholder sig til artikel 14, stk. 6, hvoraf det fremgår, at medlemslandene senest den 31. december 2013 underretter Kommissionen om eventuelle dispensationer fra kravet om udarbejdelse af cost-benefit-analyser, jf. artikel 14. Kommissionen skal desuden underrettes om eventuelle senere ændringer.

1.3.1.3. Relevante lovgivninger m.v.

Energieffektivitetsdirektivets krav om energisyn (artikel 8) og fremme af effektivitet under opvarmning og køling (artikel 14) implementeres i dansk lovgivning via dette lovforslag. De øvrige krav i energieffektivitetsdirektivet kræver ikke lovændring.

De dele af direktivet, der vedrører renovering af offentlige bygninger (artikel 5) og offentlige indkøb (artikel 6), implementeres i dansk lovgivning via revidering af cirkulære om energieffektivisering i statens institutioner. Et revideret cirkulære forventes vedtaget ved udgangen af 2013. Energieffektivitetsdirektivets artikler 9-11 om måling af energiforbrug kræver ændring af målerbekendtgørelse. Energispareforpligtelsen efter direktivet (artikel 7) implementeres i Danmark via aftale af 13. november 2012 om Energiselskabernes energispareindsats. De øvrige krav i energieffektivitetsdirektivet kræver ikke umiddelbart lovregulering. Det drejer sig om renovering af bygninger (artikel 4), energitransmission og distribution (artikel 15), certificeringsordninger (artikel 16), information og uddannelse (artikel 17) og fremme af energitjenester (artikel 19).

1.3.1.4. Gældende retstilstand og behov for lovændringer inden for lov om fremme af besparelser i energiforbruget og lov om varmeforsyning m.v.

Da virksomheders gennemførelse af energisyn eller energiledelsessystemer hidtil er sket på frivillige basis, har der ikke været lovkrav om energisyn for store virksomheder.

Gældende ret omfatter et krav om godkendelse af projekter kollektive varmforsyningsanlæg. Som led heri skal der udarbejdes samfundsøkonomiske vurderinger og analyser. Kommunale fjernkølingsanlæg skal ligeledes projektgodkendes, dog uden at der gælder et krav om god samfundsøkonomi. Elforsyningsvirksomheder er underlagt et krav om tilladelse ved etablering og væsentlige ændringer. Ikke alle projekter for anlæg omfattet af energieffektivitetsdirektivets artikel 14 er i dag godkendelsespligtige eller underlagt krav om udarbejdelse af cost-benefit-analyse.

Den gældende ret indeholder barrierer for anvendelse af en kompressionsvarmepumpe til både varme og køling, idet der i dag kræves selskabsmæssig adskillelse af varme- og kølingsaktiviteter. Anvendelse af teknikken med en kompressionsvarmepumpe kan have samfundsøkonomiske fordele i forhold til de andre teknikker til produktion af køling.

1.3.2. Krav der går videre end energieffektivitetsdirektivets krav

Energieffektivitetsdirektivet indeholder minimumskrav og er derfor ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller indfører strengere foranstaltninger. Lovforslaget indeholder ikke nogen bestemmelser, der overimplementerer energieffektivitetsdirektivets krav i artikel 8 og 14. Det gældende samfundsøkonomiske krav for godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg kan dog betragtes som en strengere foranstaltning, som vil blive opretholdt.

Cost-benefit-analysen efter energieffektivitetsdirektivet skal udarbejdes i overensstemmelse med direktivets bilag IX, del 2. Den måde, som et projekts resultat skal beregnes på efter direktivet, svarer i høj grad til den måde et projekts samfundsøkonomiske værdi efter lov om varmforsyning beregnes på. Forskellen er, at der i cost-benefit-analysen efter direktivet tages hensyn til selskabsøkonomien. Dvs. at der udover en samfundsøkonomisk også skal foretages en finansiell analyse, der viser faktiske pengestrømme (investerings- og driftsbespareser m.v.) som følge af gennemførelse af projektet. Et projekt opnår, jf. bilag IX, del 2, et cost-benefit-overskud, hvis summen af tilbagediskonterende fordele i den samfundsøkonomiske og finansielle analyse overstiger summen af tilbagediskonterede omkostninger.

I forhold til kollektive varmforsyningsanlæg, kan et projekt for nyetablering eller omfattende renovering efter gældende ret kun godkendes, hvis projektet er det samfundsøkonomisk bedste projekt. En finansiell analyse indgår ikke i vurdering af projektet.

Godkendelsesproceduren med et samfundsøkonomisk krav har været gældende siden 1979, da den første lov om varmforsyning trådte i kraft. Danske kollektive varmforsyningsanlæg har således været vant til at levere deres ydelser i overensstemmelse med dette krav, også hvor virksomheder i andre medlemsstater ikke nødvendigvis var underlagt tilsvarende krav. Dertil kommer, at kollektive varmforsyningsanlægs levering nødvendigvis ofte er begrænset til det lokale område. På grund af varmetabet, kan varmt vand eller damp ikke leveres over større områder, så som el og gas. Energieffektivitetsdirektivets krav vedrørende effektivitet under opvarmning og køling er i høj grad bygget på den danske model. Gennemførelse af direktivet i EU vil medføre, at der indføres en lignende procedure i de andre EU-medlemsstater. Det vurderes på denne baggrund, at der ikke er noget til hinder for at opretholde det gældende samfundsøkonomiske krav for godkendelse af kollektive varmforsyningsanlæg.

1.3.3. Samproduktion af varme og køling

Lovforslaget udvider definitionen af begrebet »kollektivt varmforsyningsanlæg« således, at det også omfatter kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling. Dette muliggør, at varmforsyningsvirksomheder kan etablere og drive disse samproduktionsanlæg, der kan have synergigevinster i forhold til andre teknikker til at producere køling på. De gældende regler forhindrer, at teknikken med en kompressionsvarmepumpe anvendes.

1.4. Hovedlinjerne i lovforberedelsen

Lovforslaget følger op på EU's vedtagne målsætninger om energibesparelser i det primære energiforbrug på 20 pct. i 2020 målt i forhold til en baseline. Målsætningen er en del af Kommissionens 2020 strategi for smart, bæredygtig og inklusiv vækst samt strategien for et ressourceeffektivt Europa.

Store virksomheder, der har en aftale om energieffektivisering med Energistyrelsen, vil umiddelbart opfylde kravet om, at skulle foretage et energisyn. De fleste aftalevirksomheder benytter nemlig ISO 50.001 (den Internationale standard for energiledelse), hvorved direktivets krav om obligatorisk energisyn er opfyldt forudsat, at virksomheden bibeholder og får certificeret energiledelsessystemet.

Den del af lovforslaget, der har til formål at øge udnyttelse af overskudsvarme, harmonerer desuden med intentionen i regeringens vækstplan fra foråret 2013 om fremme af udnyttelse af overskudsvarme i industrien. Virkemidlet i direktivet er obligatoriske krav om cost-benefit-analyser ved nyetablering og renovering af virksomheder med et vist overskudsvarmepotentiale, såsom industrivirksomheder og kraftværker med indfyret varmeeffekt over 20 MW, samt ændrede godkendelsesprocedurer for blandt andet store overskudsvarmeprojekter.

Varmeforsyningsvirksomheders muligheder for at drive samproduktionsanlæg til varme og køling er blevet drøftet mellem Energistyrelsen og Økonomi- og Indenrigsministeriet. Desuden har der været drøftelser med Sekretariatet for Energitilsynet. Konklusionen er, at det er hensigtsmæssigt, at både kommunale og ikke-kommunale varmforsyningsvirksomheder vil have mulighed for at anvende kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling.

2. Hovedpunkter i lovforslaget

2.1. Energisyn og energiledelsessystemer

2.1.1. Gældende ret

Der er ikke i gældende lovgivning noget krav om, at store virksomheder skal få foretaget et energisyn. Det er derfor nødvendig at lovgive for at sikre, at Danmark lever op til energieffektivitetsdirektivets krav om, at store virksomheder mindst hvert fjerde år skal få foretaget et energisyn.

2.1.2. Forslagets nærmere udformning

I energieffektivitetsdirektivets artikel 8, stk. 4, er der krav om, at alle store virksomheder og private institutioner (herefter benævnt virksomheder) skal have foretaget et energisyn minimum hvert fjerde år. Det første energisyn skal være foretaget senest den 5. december 2015.

Kravet om energisyn gælder kun for store virksomheder, som ikke er omfattet af Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om en definition af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder. Store virksomheder er virksomheder, der ikke er omfattet af denne definition. Store virksomheder er virksomheder med mindst 250 ansatte eller med en årlig omsætning på minimum 50 mio. euro eller en årlig balance på minimum 43 mio. euro. Det ventes, at ca. 800 danske virksomheder vil blive omfattet af kravet. Der er dog usikkerheder forbundet med dette antal, og det faktiske antal kan være større eller mindre.

Med energisyn forstås en systematisk fremgangsmåde, der har til formål at opnå tilstrækkelig viden om den eksisterende energiforbrugsprofil for en bygning eller gruppe af bygninger, drift eller anlæg, samt transport, dels at identificere og kvantificere omkostningseffektive energisparemuligheder og at aflægge rapport om resultaterne. Direktivet har i bilag VI nærmere fastsat minimumskriterier for kravene til energisynet.

Virksomheder, som har et certificeret energiledelsessystem i overensstemmelse med de relevante internationale standarder, vil være undtaget fra kravet om energisyn, forudsat at det pågældende ledelsessystem omfatter minimumskriterierne i direktivets annekse VI. De eksisterende internationale og europæiske standarder, såsom ISO 50001 om energiledelse og EN 16247-1 (energisyn), vurderes at leve op til minimumskravene. Disse standarder bliver anvendt af en række virksomheder på frivillig basis i forvejen. Blandt andet anvendes ISO 50001 af en række virksomheder, der har indgået en aftale om energieffektivisering med Energistyrelsen.

Energisyn vil skabe et grundlag for, at virksomhederne får et overblik over de mest rentable energibesparelser. Hertil kommer, at energisyn skaber mulighed for en synergi med energiselskabernes spareindsats. Virksomhederne har på baggrund af de anbefalinger, som energisynene medfører, et godt grundlag for at

forhandle og forsøge at sælge besparelsen til energiselskaberne, og derigennem få tilskud til implementeringen af anbefalingerne. Herved bliver transaktionsomkostningerne for den enkelte virksomhed mindsket. Det vil i den forbindelse blive tilstræbt at sikre en kobling mellem de foretagne energisyn, og den eksisterende aftale om energiselskabernes spareindsats, således at virksomheden med udgangspunkt i det foretagne energisyn kan gå i en direkte dialog om salg af energibesparelsen med et energiselskab. Det vil i givet fald gøre sidstnævnte ordning mere omkostningseffektiv og øge omfanget af faktiske energieffektiviseringer.

Forslaget indeholder det overordnede krav til energisynet og virksomhedernes pligt til at rapportere resultaterne af de foretagne energisyn. Det foreslås at ministeren får en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler vedrørende blandt andet de tekniske krav til energisynet og kvalifikationskrav til de eksperter, der skal udføre energisynet.

Det forventes at Energistyrelsen vil få delegeret ministerens kompetence til at administrere og kontrollere ordningen. Ifølge direktivet skal energisyn udføres på en uafhængig måde af kvalificerede eller akkrediterede eksperter. Det vurderes derfor ikke nødvendigt at foretage omfattende kontrol af ordningen.

Der indsættes endvidere en bestemmelse i loven om bøde ved manglende gennemførelse af energisyn.

2.2. Energieffektiv opvarmning og køling

2.2.1. Gældende ret

Kollektive varmforsyningsanlæg og kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW er efter gældende ret underlagt krav om henholdsvis godkendelse efter lov om varmforsyning og tilladelse efter lov om elforsyning.

Projekter for kollektive varmforsyningsanlæg skal godkendes af kommunalbestyrelsen efter regler fastsat af klima-, energi- og bygningsministeren. Kommunalbestyrelsen kan efter disse regler kun godkende projektet, hvis det ud fra en konkret vurdering er det samfundsøkonomisk mest fornuftige projekt. Bortset fra det samfundsøkonomiske krav gælder der specifikke regler for produktionsform, brændsler og blokvarmecentraler. En ansøgning om projektgodkendelse skal bl.a. ledsages af samfunds- og selskabsøkonomiske vurderinger og en samfundsøkonomisk analyse af relevante scenarier. Vurderingerne og analysen skal foretages på grundlag af Energistyrelsens vejledning i samfundsøkonomiske analyser på energiområdet og styrelsens beregningsforudsætninger.

Ved kollektive varmforsyningsanlæg forstås i overensstemmelse med § 2 i lov om varmforsyning en virksomhed, der driver anlæg med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Omfattet er følgende anlæg: anlæg til produktion og fremføring af andre gasarter end naturgas (f.eks. biogas- og brintanlæg), anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp (dvs. fjernvarmetransmissions- og distributionsnet), varmeproduktionsanlæg, herunder kraft-varme-anlæg med en eleffekt op til 25 MW, og blokvarmecentraler, der forsyner en lukket kreds eller et forudbestemt antal brugere.

Etablering af nye og væsentlige ændringer af eksisterende elproduktionsanlæg, herunder kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW, kan efter lov om elforsyning, kun foretages efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og bygningsministeren. Opgaven er uddelegeret til Energistyrelsen og udføres efter regler fastsat i medfør af § 11, stk. 3, i lov om elforsyning. Kraft-varme-anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder, som er godkendt efter lov om varmforsyning, er undtaget af kravet om tilladelse efter lov om elforsyning. Tilladelse kan meddeles, hvis grænser for udledning af CO₂, CH₄ og N₂O er overholdt. En samfundsøkonomisk vurdering af projektet indgår ikke i tilladelsesproceduren for kraft-varme-anlæg med en eleffekt over 25 MW.

2.2.2 Forslagets nærmere udformning

Formålet med kravet i energieffektivitetsdirektivets artikel 14, stk. 5-8, er at fremme effektivitet under opvarmning og køling. Gennemførelse af direktivets krav vil medføre, at den mest omkostningseffektive og fordelagtige mulighed for opvarmning eller køling for et bestemt geografisk område bliver fastlagt.

Efter artikel 14, stk. 5, skal medlemsstaterne sikre, at visse virksomheder, som har et potentiale for at kunne levere overskudsvarme, gennemfører en cost-benefit-analyse ved etablering eller omfattende renovering. Artikel 14, stk. 6, muliggør at der i visse tilfælde, kan fritages fra kravet i stk. 5. Medlemsstaterne skal efter

artikel 14, stk. 7, vedtage godkendelses- eller tilladelseskriterier, som sikrer overholdelse af kravet i stk. 5 og tager hensyn til resultatet af cost-benefit-analysen. Projekterne vil efter artikel 14, stk. 8, som udgangspunkt kun kunne få tilladelse eller godkendelse, hvis de muligheder, der efter cost-benefit-analysen har større fordele end omkostninger, gennemføres. Det er muligt at undtage anlæg herfra, hvis det af retlige, ejendomsretlige eller finansielle grunde er strengt nødvendigt.

Direktivets krav skal gælde for kraft-varme-anlæg, industrianlæg samt fjernvarme- og fjernkølingsnet, når disse etableres eller skal foretage en omfattende renovering. Energiproduktionsanlæg, der planlægges opført i tilknytning til et fjernvarme- eller kølingsnet, er også omfattet. Kravene gælder kun for anlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Med hensyn til kraftværker og industrianlæg skal det bemærkes, at kravene ikke kun gælder i tilfælde, hvor virksomheden alligevel vil levere til fjernvarmenettet, men også i tilfælde, hvor anlægget planlægges etableret eller renoveret uden udnyttelse af spildvarme.

Energieffektivitetsdirektivets krav er for en stor del allerede gældende ret. Kollektive varmforsyningsanlæg (kraft-varme-anlæg med en eleffekt op til 25 MW, varmeproduktionsanlæg og fjernvarmenet) skal allerede i dag projektdokumenteres og som led heri udarbejde samfundsøkonomisk vurderinger og analyser. Kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW skal indhente tilladelse ved nyetablering eller væsentlige ændringer af anlægget, men der er ikke krav om, at der foretages en cost-benefit-analyse.

De gældende regler for projektdokumentation af kollektive varmforsyningsanlæg bliver opretholdt og det eksisterende samfundsøkonomiske krav kan betragtes som en strengere foranstaltning end energidirektivets krav om cost-benefit-analyse. Der henvises til afsnit 1.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Dette lovforslag vil bygge videre på de gældende regler og kun udvide dem for så vidt det er nødvendigt. Lovforslaget medfører derfor alene ændringer for industrianlæg og fjernkølingsanlæg, som i dag som regel ikke skal godkendes. Industrianlæg skal kun få godkendt eventuel levering af overskudsvarme til fjernvarmenettet, men etablering af selve anlægget skal normalt ikke godkendes. Med hensyn til fjernkølingsanlæg er det kun de kommunale anlæg, der skal godkendes i henhold til lov om kommunal fjernkøling, hvorved der ikke er stillet et samfundsøkonomisk krav.

Lovforslaget ændrer lov om varmforsyning og lov om kommunal fjernkøling. I lov om elforsyning foretages konsekvensændringer. Ændringerne indebærer, at klima-, energi- og bygningsministeren får hjemmel til at godkende etablering og omfattende renovering af industrianlæg og fjernkølingsanlæg og vil kunne fastsætte regler om godkendelse af projekter for disse anlæg. Som led i godkendelsesproceduren vil anlæggene skulle udarbejde en cost-benefit-analyse efter energieffektivitetsdirektivets bilag IX, del 2. Behandling af ansøgninger om godkendelse vil blive uddelegeret til Energistyrelsen.

Energieffektivitetsdirektivet kræver også en ændring af de gældende regler på elområdet, hvor kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW i dag ikke skal udarbejde en cost-benefit-analyse. Det kan dog ske uden lovændring. Behandling af ansøgninger om tilladelse er efter gældende ret uddelegeret til Energistyrelsen og reguleret i bekendtgørelse om betingelser og procedurer for meddelelse af tilladelse til etablering af nye elproduktionsanlæg samt væsentlige ændringer i bestående anlæg (kraftværksbekendtgørelsen). Den gældende procedure skal udvides således, at en ansøgning om tilladelse fremover vedlægges en cost-benefit-analyse efter energieffektivitetsdirektivets bilag IX, del 2, som kan indgå i Energistirelsens afgørelse. Den gældende lov om elforsyning indeholder i § 11, stk. 3, en hjemmel for klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte regler om betingelser og procedurer for meddelelse af tilladelse.

2.3. Samproduktion af varme og køling

2.3.1. Gældende ret

Kommuners hjemmel til at varetage varmforsyningsvirksomhed følger i dag af almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse, de såkaldte kommunalfuldmagtsregler. Det antages efter kommunalfuldmagtsreglerne, at kommuner som udgangspunkt ikke uden lovhjemmel må drive handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed. Det antages dog, at kommuner som en modifikation til ovennævnte udgangspunkt lovligt kan varetage forsyningsvirksomhed, herunder virksomhed omfattet af § 2 i lov om varmforsyning. Det vil sige, at kommuner har hjemmel til at drive kollektive varmforsyningsanlæg.

Formålet med en kommunes varetægelse af forsyningsopgaver må ikke være at søge at opnå en økonomisk gevinst til kommunens kasse. Det er således en grundlæggende regel, at en kommune ikke må drive virksomhed med fortjeneste for øje.

Fjernkølingsanlæg er i dag ikke kollektive varmforsyningsanlæg. De er ikke reguleret i § 2 i lov om varmforsyning. Hvis der er tale om kommunale fjernkølingsanlæg, er det reguleret af lov om kommunal fjernkøling. Efter lov om kommunal fjernkøling stilles blandt andet krav om, at kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed skal ske på kommercielle vilkår i et selvstændigt selskab med begrænset ansvar, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter end fjernkøling. Kommuner må ikke yde tilskud eller stille lånegaranti for fjernkølingsanlæg. Under disse forudsætninger har kommunen hjemmel til at producere køling, når dette primært ske ved brug af fjernvarme, det vil sige via en absorptionsvarmepumpe, eller frikøling.

For ikkekommunale virksomheder gælder der ikke tilsvarende regler; privat fjernkølingsvirksomhed er i dag ikke reguleret i forsyningslovgivningen. Hvis ikkekommunale kollektive varmforsyningsanlæg også udøver fjernkølingsvirksomhed, indebærer prisreguleringen i varmforsyningsloven dog efter praksis fra Energitilsynet, at fjernkølingsaktiviteter skal være selskabsmæssigt adskilt fra varmeaktiviteter.

Det er ikke udtrykkeligt reguleret i varmforsyningsloven hvilke aktiviteter, der kan udøves i samme juridiske enhed som et kollektivt varmforsyningsanlæg. Efter Energitilsynets praksis kan sideordnede aktiviteter med en nær tilknytning til varmeproduktion og levering af varmt brugsvand udøves i varmforsyningsvirksomheden på vilkår af, at der er en regnskabsmæssig adskillelse. Af hensyn til beskyttelse af forbrugerne er begrebet »nærstående sideordnet aktivitet« i forhold til prisreguleringen fortolket indskrænkende, da der trods regnskabsmæssig adskillelse fortsat er en vis risiko for økonomisk belastning af forbrugerne ved at drive andre aktiviteter i samme juridiske enhed som det kollektive varmforsyningsanlæg. Aktiviteter, der ikke har en naturlig sammenhæng med varmeaktiviteten skal udskilles i et særligt selskab.

Dette er baggrunden for, at Energitilsynet ikke har fundet det i overensstemmelse med prisreguleringen, at fjernkølingsanlæg kan drives i samme virksomhed som kollektive varmforsyningsanlæg. Energitilsynet fandt, at fjernkøling som ydelse ikke er tilstrækkeligt tæt og naturligt forbundet med formålet med varme- og -levering til at kunne udføres i samme juridiske enhed som varmforsyningsaktiviteten. Konsekvensen er, at fjernkøling efter varmforsyningslovens prisregulering, som er fastlagt i lovens kapitel 4, må udøves i et separat selskab.

De gældende regler forhindrer, at køling produceres sammen med varme ved anvendelse af en kompressionsvarmepumpe. For det første er det en teknik, som kommuner efter lov om kommunal fjernkøling ikke har hjemmel til at anvende. For det andet står kravet om selskabsmæssig adskillelse, som både følger af lov om kommunal fjernkøling og lov om varmforsyning, i vejen for, at varme og køling produceres sammen på ét fysisk anlæg.

2.3.2. Forslagets nærmere udformning

Af regeringens vækstplan for energi og klima af oktober 2013 fremgår det, at fjernkøling er et område, hvor der fremover kan være et væsentligt markedspotentiale. Derfor lægges der i vækstplanen op til, at synergierne mellem fjernvarme og fjernkøling skal undersøges og hvis hensigtsmæssigt udnyttes.

En kompressionsvarmepumpe kan producere både varme og køling, hvilket kan have en samfundsøkonomisk fordel i forhold til andre teknikker til at producere køling, såsom via en absorptionsvarmepumpe eller frikøling, bl.a. fordi samme energi kan anvendes til at producere til to ydelser. Efter gældende ret kan varmforsyningsvirksomheder ikke anvende denne teknik, mens der ikke er noget til hinder for at de producere køling ved brug af andre teknikker.

Det er på denne baggrund mest hensigtsmæssigt, at muligheden for at drive varmepumper til produktion af både varme og køling, reguleres i lov om varmforsyning fremfor i lov om kommunal fjernkøling. Fordi varme og køling ved anvendelse af teknikken med en kompressionsvarmepumpe bliver produceret på det samme fysiske anlæg, giver det ikke mening, at de to ydelser skal være selskabsmæssigt adskilt fra hinanden. Hvis kommuners hjemmel til at drive kompressionsvarmepumper til både varme og køling skulle reguleres i lov om kommunal fjernkøling, ville anlæg til produktion af både varme og køling derfor skulle undtages fra kravet om selskabsmæssig adskillelse i denne lov. I så fald ville kommuner godt kunne drive kompressions-

varmepumper til produktion af både varme og køling i samme juridiske enhed efter lov om kommunal fjernkøling. Imidlertid vil Energitilsynets praksis i relation til prisreguleringen i lov om varmemforsyning stadig kunne indebære, at fjernkølingsaktiviteten skal holdes selskabsmæssigt adskilt fra varmeaktiviteten.

For at sikre at alle, dvs. såvel kommunale som ikkekommunale varmemforsyningsvirksomheder, får mulighed for at drive fjernkøling sammen med fjernvarme, foreslås det, at ændre § 2 i lov om varmemforsyning således, at kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling fremover anses som et kollektivt varmemforsyningsanlæg reguleret af varmemforsyningsloven. Hvis køling produceres ved anvendelse af en kompressionsvarmepumpe, der også kan producere varme, vil prisreguleringen ikke stå i vejen for at køling og varme udøves i samme juridiske enhed. I dette tilfælde bliver varme og køling produceret på samme fysiske anlæg og derfor ville der være en naturlig sammenhæng mellem de to ydelserne, ligesom i dag ved samproduktion af el og varme på et kraft-varme-anlæg. Ved anvendelse af en kompressionsvarmepumpe til samproduktion af varme og køling skal disse ydelser derfor kun være regnskabsmæssig adskilt og klima-, energi- og bygningsministeren får hjemmel til at fastsætte regler herom, herunder om fordeling af omkostninger på disse anlæg.

Med hensyn til køling produceret ved anvendelse af en absorptionsvarmepumpe eller frikøling bliver kravet om selskabsmæssig adskillelse efter prisreguleringen og lov om kommunal fjernkøling opretholdt.

Kommuner har efter kommunalfuldmagtsreglerne hjemmel til at varetage virksomhed efter § 2 i lov om varmemforsyning, som efter lovforslaget også vil omfatte kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling.

Kommunale rene kølingsanlæg, der producerer køling ved brug af absorptionsvarmepumper eller frikøling, vil fortsat være reguleret af lov om kommunal fjernkøling. Efter denne lov skal de kommunale fjernkølingsanlæg drives på kommercielle vilkår og i selvstændige selskaber med begrænset ansvar, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter end fjernkøling.

Ikkekommunale rene kølingsanlægs selskabsform eller leveringsbetingelser vil fortsat ikke være reguleret. Hvis det dog er en varmemforsyningsvirksomhed, der vil etablere og drive et rent kølingsanlæg, vil det anlæg på baggrund af Energitilsynets praksis i henhold til varmemforsyningslovens prisregulering skulle holde kølingsaktiviteten selskabsmæssigt adskilt fra varmeaktiviteten.

Rene kølingsanlæg, der drives af en kommunal fjernvarmeforsyningsvirksomhed med en indfyret effekt på mindre end 20 MW, vil skulle forelægges til projektgodkendelse hos kommunalbestyrelsen efter lov om kommunal fjernkøling. Projektgodkendelse ville skulle ske, hvis projektet fremmer en energieffektiv køling af bygninger. Rene kølingsanlæg med en indfyret effekt på mere end 20 MW vil, uanset ejerskab, skulle forelægges til projektgodkendelse hos Energistyrelsen. Projektgodkendelse i Energistyrelsen vil blandt andet blive baseret på en cost-benefit-analyse efter energieffektivitetsdirektivets bilag IX, del 2, som kølingsanlægget skal udarbejde i forbindelse med projektgodkendelsen. Kompressionsvarmepumper til produktion af både køling og varme betragtes fremover som kollektive varmemforsyningsanlæg, der vil skulle forelægges til projektgodkendelse hos kommunalbestyrelsen, hvor vurdering af ansøgningen blandt andet vil ske på med udgangspunkt i kriteriet om, at projektet skal være det samfundsøkonomisk bedste projekt.

Levering af varme fra kollektive varmemforsyningsanlæg, herunder kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling, skal ske efter varmemforsyningslovens prisregulering. Varmeforsyningsloven indeholder ikke nogen regler om priser for levering af køling. Levering af køling vil således kunne ske på markedsvilkår. Efter kommunalfuldmagtsreglerne har kommuner som regel ikke mulighed for at drive virksomhed med fortjeneste for øje. Det vil dog kunne være konkurrenceforvridende, hvis kommuner leverer ydelser til en omkostningsbestemt pris på et ellers kommercielt marked. Derfor vil det blive reguleret, at kommuner skal levere køling fra et samproduktionsanlæg til køling og varme på kommercielle vilkår, ligesom de andre former for køling, og at der ikke kan stilles kommunal garanti til kølingsanlægget.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for staten, regioner og kommuner

3.1. Konsekvenser som følge af reglerne om energisyn og energiledelsessystemer

Kravet om energisyn gælder for store, private virksomheder, men ikke for offentlige institutioner, medmindre de udfører en økonomisk aktivitet på et marked. Der ventes derfor ingen økonomiske konsekvenser for statslige, regionale eller kommunale institutioner. De administrative beføjelser, som loven giver klima-, energi- og bygningsministeren, forventes delegeret til Energistyrelsen, der vil afholde administrationen af ordningen indenfor egne økonomiske rammer.

3.2. Konsekvenser som følge af reglerne om energieffektiv opvarmning og køling

De fleste anlæg omfattet af energieffektivitetsdirektivets artikel 14, skal allerede efter gældende ret indhente tilladelse eller godkendelse ved etablering eller omfattende renovering. Det skønnes således, at implementering af energieffektivitetsdirektivets krav vedrørende energieffektiv opvarmning og køling vil medføre begrænsede merudgifter for Energistyrelsen. Energieffektivitetsdirektivets artikel 14, stk. 8, indebærer, at projekterne som udgangspunkt kun kan få tilladelse eller godkendelse, hvis de muligheder, der efter cost-benefit-analysen har større fordele end omkostninger, gennemføres. Hvis udnyttelse af overskudsvarme f.eks. har et positivt resultat, vil etablering af et industrianlæg eller kraft-anlæg kun kunne godkendes eller tillades, hvis overskudsvarme udnyttes. Det er et brud med den gældende retstilstand, hvor virksomheden selv kan beslutte om den vil udnytte overskudsvarmen. Det forventes ikke, at Energistyrelsen vil få mange sager om året som følge af denne lov, men at sagsbehandlingen kan være ressourcekrævende i tilfælde, hvor en virksomhed ikke ønsker at levere overskudsvarme til fjernvarmenet og sagen udvikler sig til en klagesag for Energiklagenævnet.

Energistyrelsen er efter gældende ret den myndighed, der behandler ansøgninger om tilladelse for kraft-varme-anlæg efter lov om elforsyning. Denne tilladelsesprocedure vil blive udvidet således, at en ansøgning om tilladelse skal ledsages af en cost-benefit-analyse, som kan indgå i Energistirelsens afgørelse. Den forelåede hjemmel i den nye § 4, stk. 3, vil blive udmøntet således, at Energistyrelsen bliver godkendelsesmyndighed for de projekter, der i dag ikke er godkendelsespligtige efter reglerne i medfør af § 5.

Der er i dag ca. 115 kraft-varme-anlæg, der er omfattet af forpligtelsen til at indhente tilladelse efter lov om elforsyning. Hvis det antages, at der ikke bliver etableret mange flere kraft-varme-anlæg, og at eksisterende anlæg skal gennemgå en omfattende renovering ca. hvert tyvende år, vil der årligt indkomme ca. 4 ansøgninger om tilladelse. I sagsbehandlingen skal der fremover indgå en cost-benefit-analyse efter energieffektivitetsdirektivets bilag IX, del 2. Det skønnes samlet at påføre Energistyrelsen et øget ressourcebehov på ca. 0,5 årsværk, som svarer til ca. 300.000 kr.

For en vurdering af antallet af industrianlæg, der fremover skal projektkodkendes af Energistyrelsen, er der taget udgangspunkt i de industrivirksomheder, der er i dag er omfattet af kvotedirektivet. Heraf er der 52 virksomheder med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Der er ca. 20 virksomheder, der i dag allerede leverer overskudsvarme til fjernvarmenet. Der forventes ikke mange nybygninger af industrianlæg om året. Formentlig vil der årligt være tale om ca. tre nyetableringer. Der forventes dog flere renoveringsprojekter om året, som følge af ordningen for VE til proces og biogas-støtteordningen, i alt ca. 7-8 stykker. Samlet, dvs. med en korrektion for overlap, skønnes det, at Energistyrelsen vil få ca. 7 til 8 ansøgninger om projektkodkendelse af industrianlæg om året.

Det forventes ikke, at der frem til 2020 vil blive etableret fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Danmark har i dag kun enkelte fjernkølingsanlæg og ikke nogen af dem er af en sådan størrelse, at det ville være omfattet af kravene om godkendelse og udarbejdelse af en cost-benefit-analyse efter energieffektivitetsdirektivet.

Med hensyn til Energistirelsens nye opgaver vedrørende godkendelse af industrianlæg med et vist potentiale for udnyttelse af overskudsvarme samt større fjernkølingsanlæg skønnes det, at lovforslaget overslagsmæssigt samlet set vil påføre Energistyrelsen et øget ressourcebehov på ca. 1,2 mio. kr. årligt, svarende til ca. 2 årsværk. I 2015 må derudover forventes yderligere 0,5 årsværk til initialopgaver til udarbejdelse af vejledningsmateriale.

Endvidere skønnes det, at lovforslaget vil medføre et begrænset øget ressourceforbrug for Energiklagenævnet.

Merudgifterne i Energistyrelsen som følge af godkendelsesproceduren med henblik på effektiv opvarmning og køling vil blive gebyrfinansieret. Der henvises til afsnit 4.2. i de almindelige bemærkninger for konsekvenserne heraf for erhvervslivet.

Kommunerne forbliver varmeplanmyndighed og afgør ansøgninger om projektgodkendelse af kollektive varmeforsyningsanlæg. Dette lovforslag ændrer ikke på kommunernes opgaver efter denne lov.

3.3. Konsekvenser som følge af reglerne om samproduktion af varme og køling

Lovforslagets bestemmelser vedrørende udvidelse af begrebet kollektive varmeforsyningsanlæg med kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling forventes at medføre merudgifter for Energitilsynet. Varmeproducenterne, der udover aktiviteter omfattet af varmeforsyningslovens prisregulering også producerer andre ydelser, skal foretage en omkostningsfordeling dels ved budgettering forud for det pågældende varmeår, og dels i forbindelse med priseftersvisning. Det gælder f.eks. efter gældende regler for anlæg, der producerer både rumvarme og procesvarme, affaldsforbrændingsanlæg, kraft-varme-anlæg og det vil efter den foreslåede ændring af varmeforsyningslovens § 2 også gælde for kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling.

Energitilsynet vil kunne afgive vejledende udtalelse om fortolkning og anvendelse af reglerne vedrørende priser, herunder om omkostningsfordelingen. I henhold til lovens § 21, stk. 4, vil Energitilsynet efterfølgende kunne gribe ind, hvis prisfastsættelsen har været i strid med prisreguleringen.

Fjernkølingsanlæg, der producerer køling ved anvendelse af en kompressionsvarmepumpe, hvorved der også produceres varme, eller virksomheder, der planlægger for etablering af et sådant anlæg, vil kunne henvende sig til Tilsynet i forbindelse med omkostningsfordelingen mellem varme og køling, som efter de foreslåede regler må udøves i ét selskab. Der er i dag kun enkelte fjernkølingsanlæg i Danmark. Lovforslaget indebærer, at der bliver fjernet barrierer for etablering af samproduktionsanlæg til varme og køling. Det kan således forventes, at der de kommende år bliver etableret enkelte af disse anlæg. Energitilsynet vil dog også kunne få henvendelser om de økonomiske rammer for denne type af kølingsanlæg i planlægningsfasen, hvor en eventuel kølingsprojekt undersøges, men ikke nødvendigvis fører til etablering af et anlæg. Det skønnes derfor, at lovforslaget kun vil kunne medføre et begrænset antal ekstra sager i Sekretariatet for Energitilsynet i de kommende år. Sekretariatet for Energitilsynet har oplyst, at det kræver ca. 1 årsværk til at behandle en sag om omkostningsfordeling. Derfor vil få sager alligevel kunne medføre visse merudgifter til sagsbehandlingen i Tilsynet.

Lovforslag muliggør, at der fastsættes generelle regler om omkostningsfordelingen mellem varme og andre ydelser. Hvis den nye § 20, stk. 3, bliver udmøntet, kunne dette lette sagsbehandlingen i Energitilsynet.

På længere sigt skønnes ressourcebehovet i Sekretariatet for Energitilsynet som følge af dette lovforslag derfor at være ca. 0,5 årsværk, svarende til ca. 300.000 kr., under forudsætning af, at hjemlen til at fastsætte regler om omkostningsfordeling udmøntes. Der henvises til afsnit 4.2. i de almindelige bemærkninger.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

4.1. Konsekvenser som følge af reglerne om energisyn og energiledelsessystemer

I forbindelse med forhandlingerne om energieffektivitetsdirektivet blev det vurderet, at Kommissionens forslag om obligatoriske energisyn for store virksomheder isoleret set vil medføre øgede omkostninger for erhvervslivet. Hvis energisynene giver anledning til energibesparelser i det omfang, der fremgår af Kommissionens konsekvensanalyse, vil disse besparelser kunne dække omkostningerne til energisynet. Det skal også understreges, at kravet om energisyn er et generelt krav til alle store virksomheder i EU, og udgifterne hertil vil dermed ikke være konkurrenceforvridende mellem store virksomheder inden for EU.

Det er vanskeligt at vurdere omkostningerne forbundet med gennemførelse af energisyn. Et struktureret energisyn, der følger de internationale standarder, antages med en vis usikkerhed at udgøre cirka 25 - 100 kr. per kortlagt MWh, afhængig af virksomhedens kompleksitet og energiintensitet.

Virksomheder kan undtages fra krav om energisyn, såfremt der etableres et certificeret energiledelsessystem i virksomheden. Omkostninger til et sådant certificeret energiledelsessystem forventes at beløbe sig til mellem 50.000 og 100.000 kr. pr. stor virksomhed per år, ligeledes afhængig af virksomhedens størrelse og kompleksitet. Herudover skal der tillægges løbende årlige vedligeholdelseskostninger. Også her er der en væsentlig usikkerhed forbundet med vurderingen. Som nævnt vurderer Kommissionen i sin konsekvensanalyse, at gennemførte energibesparelser i virksomhederne som følge af energisynene vil kunne dække omkostningerne til energisynet.

Det ventes, at ca. 800 virksomheder vil blive omfattet af kravet. Der er dog usikkerheder forbundet med dette antal, og det faktiske antal kan være større eller mindre. Antages ca. 200 virksomheder om året at skulle rapportere deres efterlevelse af kravene, og at disse fordeler sig ligeligt mellem energiledelse og energisyn, forventes det, at kravet vil medføre væsentlige, administrative byrder for erhvervslivet.

Der overvejes flere muligheder for at fremme, at energisyn kan skabe bedre grundlag for elskabernes energisparindsats. En mulighed kunne være at gøre energisynsrapporter offentligt tilgængeligt, hvis virksomheden giver sin accept hertil. Dette vil i væsentlig grad lette transaktionsomkostningerne i forbindelse med energiselskabernes spareindsats. De energibesparelser, som virksomhederne har mulighed for at sælge til energiselskaberne ligesom den gennemførte energieffektivisering, vil give virksomheden varige og lavere driftsomkostninger.

4.2. Konsekvenser som følge reglerne om energieffektiv opvarmning og køling

Udarbejdelse af en cost-benefit-analyse forventes at koste en virksomhed ca. 200.000 til 300.000 kr. afhængig af, om virksomheden delvis allerede vil have gennemført lignende analyser. Kraft-varme-anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW skal i dag ikke udarbejde en cost-benefit-analyse. Alle store kraft-varme-anlæg i Danmark udnytter spildvarme fra elproduktionen. Varmeprojekter på et stort kraft-varme-anlæg er allerede i dag omfattet af et krav om udarbejdelse af en samfundsøkonomisk vurdering og analyse. De store kraft-varme-anlæg vil således i de fleste tilfælde have lavet sådanne analyser engang, selv om det kan være flere år siden. En række af industrivirksomhederne omfattet af de nye krav er såkaldte aftalevirksomheder. Disse virksomheder er indgået en aftale med Energistyrelsen om frivillig energieffektivisering mod at få tilskud til betaling af energispærefgiften. Disse virksomheder er i forvejen godt klædt på i forhold til den analyse, der skal gennemføres. Det samme er ca. 20 industrivirksomheder, der leverer overskudsvarme til fjernvarmenettet, hvor der i dag gælder en forpligtelse om at udarbejde en samfundsøkonomisk vurdering og analyse.

Det forventes, at der årligt vil være ca. én til to virksomheder, som skal udarbejde cost-benefit-analysen fra bunden. For dem vil indførelse af en godkendelsesprocedure med cost-benefit-analyse medføre omkostninger på ca. 300.000 kr. per ansøgning. Resten af virksomhederne vil kunne nøjes med ekstra omkostninger som følge af dette lovforslag på ca. 200.000 kr. per ansøgning. Indførelse af en godkendelsesprocedure med henblik på effektiv opvarmning og køling skønnes således at belaste erhvervslivet med i alt 1-2 mio. kr. årligt.

Lovforslaget vil medføre en forhøjelse af el- og varmepriserne. Det skyldes, at merudgifterne for Energistyrelsen og Energitilsynet som følge af lovforslaget vil blive gebyrfinansieret og disse gebyr vil kunne indregnes i el- og varmepriserne. Der er tale om en begrænset forhøjelse af de gebyr, der opkræves i dag. I dag bliver der på elområdet årligt opkrævet ca. 0,46 kr. per MWh til opgavevaretagelse i Energistyrelsen. Dette gebyr skal forhøjes med ca. 0,01 kr. per MWh for at kunne dække merudgifterne på elområdet.

På varmeområdet har Energistyrelsen ikke nogen opgaver, der er gebyrfinansieret. Der bliver i dag kun opkrævet gebyr til opgavevaretagelse i Energitilsynet, som er 127,97 kr. per TJ, og i Ankenævnet på Energiområdet, som er 19,25 kr. per TJ. For at kunne dække varetagelse af de nye opgaver i Energistyrelsen vil der skulle opkræves ca. 8 kr. per TJ. Dette vil ske ved næste ændring af den pågældende bekendtgørelse, som vil have virkning fra 2015.

Gebyret til dækning af opgavevaretagelse i Energitilsynet på 127,97 kr. per TJ bliver forhøjet med ca. 3,6 kr. per TJ til 131,57 kr. per TJ. Dette vil ske ved næste ændring af den pågældende bekendtgørelse, som vil have virkning fra 2015. Hvis hjemlen til at fastsætte regler om omkostningsfordeling til den tid ikke er udmøntet endnu, vil gebyret forhøjes til at kunne dække et øget ressourcebehov på 1 årsværk i Energitilsynet, dvs. med 7,2 kr. per TJ til 138,77 kr. per TJ. Hvis det viser sig, at det faktiske antal af sager vedrørende om-

kostningsfordeling på kompressionsvarmepumper til varme og køling er mere eller mindre end skønnet, kan gebyret justeres i efterfølgende år.

For et standardhus med et varmeforbrug på 18,1 MWh vil implementering af energieffektivitetsdirektivet således betyde en forhøjelse af varmeprisen med ca. 1 kr. årligt, hvis der regnes med en ledningstab på ca. 20 pct. Hvis det antages, at et standardhus har et elforbrug på ca. 4 MWh årligt, vil gebyrforhøjelsen som følge af lovforslaget medføre en forhøjelse af den årlige elregning med ca. 0,04 kr.

4.3. Konsekvenser som følge af kommuners hjemmel til at varetage varmeforsyningsvirksomhed

Lovforslaget vil tydeliggøre reglerne vedrørende kommuners hjemmel til at varetage kollektiv varmeforsyningsvirksomhed, herunder at stille lånegaranti. Det vil derfor være nemmere for varmeforsyningsvirksomheder at finde ud af om der er mulighed for at få kommunegaranti, og under hvilke forudsætninger.

5. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes at have positive effekter på miljøet. Kravet om energisyn eller energiledelsessystemer i store virksomheder vil have positive konsekvenser for miljøet. Det forventes desuden at godkendelseskravet for visse virksomheder med et potentiale for levering af overskudsvarme og fjernkølingsanlæg vil fremme energieffektiv opvarmning og køling.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke nogen administrative konsekvenser for borgerne.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget implementerer dele af EU's energieffektivitetsdirektiv.

8. Høring

Lovforslaget er den 18. november 2013 sendt i høring hos:

Aalborg Portland A/S, Advokatrådet – Advokatsamfundet, Altinex Oil Denmark A/S, Akademisk Arkitektforening, Autoriserede Kølefirmaers Brancheforening, Ankenævnet på Energiområdet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Boligselskabernes Landsforening, Brancheforeningen for Biogas, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Branchen Forbrugerelektronik, Bureau Veritas, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet (BAT-kartellet), Byggecentrum, Byggeskadefonden, CO-industri, DANAK (Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond), Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Statistik, Danmarks Teknisk Universitet (DTU), Danmarks Vindmølleforening, Dansk affaldsforening, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Biotek, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Energi, Dansk Energibranche Forening (DEBRA), Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gas, Dansk Gasteknisk Center (DGC), Dansk Geotermi Aps, Dansk Standard, A/S Dansk Shell, Dansk Transport og Logistik (DTL), Dansk Varefakta Nævn, Dansk Ventilation, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder (DANSKE ARK), Danske Regioner, Danske Udljere, DANVA (Dansk Vand- og Spildvandsforening), Datatilsynet, De Grønne, DELTA Dansk Elektronik, Det Økologiske Råd, DI ITEK, DI – Organisation for erhvervslivet, DONG Energy A/S, DS Håndværk & Industri, DTU – Afdelingen for myndighedsbetjening, DTU – Afdelingen for vindenergi, Ejendomsforeningen Danmark, Energi- og olieforum.dk, Energiforbrugeren, Energiforum Danmark, Energiklagenævnet, Energitilsynet, Energitjenesten, E.ON Danmark A/S, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansrådet, Foreningen Danske Kraftvarmeverker, Foreningen af fabrikanten og importører af elektriske belysningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikanten og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen for Slutbrugere af Energi, Frederiksberg Kommune, Frie Elforbrugere, FSR Danske Revisorer, Greenpeace, Green Ways, GTS (Godkendt teknologisk Service), Hess ApS, HMN Naturgas I/S, Håndværksrådet, Indukraft sekretariatet c/o Dansk Industri, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), Intelligent Energi, IT-Branchen, Kalk og Teglværksforeningen, KE Vind A/S/HOFOR, KL (Kommunernes Landsforening), KommuneKredit, Den Kooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation i Danmark (Kooperationen), KTO – Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Københavns Kommune, Landbrug & Fødevarer, Landsorganisationen i Danmark

(LO), LCA Center, Landsbyggefonden, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, Mærsk Olie og Gas A/S, Mærsk Drilling, Naturgas Fyn, NEAS Energy A/S, NOAH Energi og Klima, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Det Norske Veritas, Realkreditforeningen, Reel Energi Oplysning (REO), Statens Byggeforskningsinstitut, Statoil A/S, Tekniq, Teknologisk Institut, Telekommunikationsindustrien, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, Vedvarende Energi, VELTEK – VVS- og El-Tekniske Leverandørers Brancheforening, Verdens Skove, Vestas Wind Systems A/S, Vindenergi Danmark, Vindmølleindustrien, WWF Verdensnaturfonden, Østkraft, Aalborg Universitet.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for staten, regioner og kommuner	Ingen.	Staten vil administrere ordningen vedr. energisyn og energiledelsessystemer indenfor egne rammer. Godkendelsesordningen for virksomheder med et vist potentiale til at levere overskudsvarme bliver gebyrfinansieret. Der forventes ikke sager vedr. store fjernkølingsanlæg i de kommende år. Evt. merudgifter vedr. godkendelse af fjernkølingsanlæg vil blive afholdt indenfor de eksisterende bevillinger. Forslaget ventes ikke at have økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget giver erhvervslivet information til at fremme energieffektivisering. I forbindelse med energieffektivitetsdirektivets krav om energisyn kan der være tale om væsentlige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Der vil være økonomiske omkostninger forbundet med udførelse af et energisyn eller med at have et energiledelsessystem. Rapportering af efterlevelse af kravene vil desuden medføre administrative byrder. Kommissionen har dog vurderet, at omkostningerne i forbindelse med energisyn vil kunne dækkes af de hermed forventede energibesparelser hos de pågældende virksomheder. Lovforslaget vil desuden medføre en mindre forhøjelse af el- og	

	varmepriserne. Det skyldes, at merudgifterne for Energistyrelsen og Energitilsynet som følge af lovforslaget vil blive gebyrfinansieret og disse gebyr vil kunne indregnes i el- og varmepriserne.	
Miljømæssige konsekvenser	Forslaget forventes at have positive, miljømæssige konsekvenser i form af energieffektiviseringer.	
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Loven vedrører gennemførelsen af EU's energieffektivitetsdirektiv (2012/27/EU).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

(lovens titel)

Der foreslås indsat en fodnote til lovens titel, således at det fremgår at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-tidende 2012, nr. L 315, side 1.

Til nr. 2

(overskriften til kapitel 1)

Den foreslåede tilføjelse til overskriften til kapitel 1 er en konsekvens af den foreslåede § 2 a, jf. bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 4.

Til nr. 3

(§ 2, stk. 2)

I den gældende lovs § 2 foreslås tilføjet et nyt stykke 2, som udvider lovens anvendelsesområde også til at gælde transport, i det omfang det fremgår af loven eller regler fastsat i medfør af loven. Baggrunden for forslaget er, at direktivet om energieffektivitet indeholder krav om, at energisynet skal omfatte en detaljeret gennemgang af energiforbrugsprofilen for bl.a. transport. På nuværende tidspunkt vil bestemmelsen kun blive anvendt i forbindelse med kapitel 5.

Til nr. 4

(§ 2 a)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at klima-, energi- og bygningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. Bemyndigelsen tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af direktivet om energieffektivitet

eller ved gennemførelse af andre retsakter i medfør af direktivet, der overvejende er af teknisk karakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre direktivet. Bemyndigelsen kan også tænkes anvendt i tilfælde, hvor Danmark og de øvrige EU-lande er forpligtede til at gennemføre en ændring af direktivet i national lovgivning og hvor den enkelte medlemsstat ikke overlades noget betydningsfuldt skøn i forhold til gennemførelsen af indholdet af direktivet. Endelig kan bemyndigelsen anvendes, hvor ændring eller nyaffattelse af tværgående EU-retsakter, som f.eks. Kommissionens henstilling 2003/361/EF om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, har direkte betydning for lovens områder. Folketingets Europaudvalg og Folketingets Klima-, Energi- og Bygningsudvalg vil få forelagt de eventuelle ændringer af EU-retten i overensstemmelse med procedurerne herfor.

Bestemmelsen vil finde anvendelse som supplement til de bemyndigelser, der indgår i loven i øvrigt.

Til nr. 5

(kapitel 5)

Der foreslås indsat et nyt kapitel 5 i loven, som omhandler obligatoriske energisyn m.v., for store virksomheder.

(§ 15)

Den foreslåede pligt i § 15, stk. 1, jf. stk. 2, til at gennemføre et energisyn påhviler store virksomheder. Store virksomheder er defineret i det foreslåede stk. 3. Det følger af energieffektiviseringsdirektivets artikel 8, stk. 4, at virksomheder, der ikke er små og mellemstore virksomheder, skal få foretaget et energisyn. Af direktivets artikel 2, nr. 26, fremgår at små og mellemstore virksomheder skal defineres i overensstemmelse med Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder. Direktivets krav gælder således for virksomheder, der ikke falder under henstillingsdefinitionen. Ved store virksomheder forstås således i virksomheder med minimum 250 ansatte eller en årlig omsætning på minimum 50 mio. euro eller en årlig balance på minimum 43 mio. euro. En privat virksomhed med eksempelvis fem kontorer med hver 50 ansatte vil være omfattet af krav om energisyn i samtlige enheder. Pligten til at foretage energisyn pålægges moderselskabet.

Kravet gælder private juridiske enheder i alle brancher, herunder transportvirksomhed, så som skibsfart og luftfart. Kommissionen har i et arbejdspapir om fortolkning af kravet om obligatorisk energisyn, præciseret at kravet gælder virksomheder, der er involveret i økonomisk aktivitet på et marked. Kravet vil således, for eksempel, ikke gælde for offentlige institutioner eller humanitære organisationer, i det omfang der ikke udføres økonomisk aktivitet på et marked.

Forslagets § 15, stk. 1, pålægger store virksomheder at få udført et energisyn på en uafhængig måde af kvalificerede eller akkrediterede eksperter samt indsende dokumentation for det foretagne energisyn. Energisynet skal foretages som minimum hvert fjerde år beregnet fra datoen for det foregående energisyn. Første energisyn skal være gennemført senest 5. december 2015. Energisyn, der opfylder minimumskriterierne og som er foretaget efter 4. december 2012, hvor energieffektivitetsdirektivet trådte i kraft, tæller med i virksomhedernes opfyldelse af kravet i stk. 1. Det betyder f.eks., at hvis en stor virksomhed fik foretaget et energisyn den 27. juni 2013, skal det næste energisyn foretages senest den 27. juni 2017.

Energisynet skal udføres af kvalificerede eller akkrediterede eksperter. Kravene til eksperternes kvalifikationer vil afhænge af kompleksiteten i den virksomhed, der skal have foretaget energisynet. Ved energisyn i store virksomheder med meget komplekse processer, vil kravene være højere og anderledes, end hvis den store virksomhed er en rådgivningsvirksomhed eller er inden for handel og service. Krav til eksperters kvalifikationer, herunder om krav til akkreditering vil blive fastlagt i regler udstedt i medfør af loven, jf. bemærkninger til den foreslåede § 16, nr. 3.

Hvis en stor virksomhed benytter og vedligeholder et energi- eller miljøledelsessystem, som er certificeret af et uafhængigt organ i overensstemmelse med de relevante europæiske eller internationale standarder følger der af det foreslåede stk. 2, at virksomheden fritages for kravet i stk. 1, forudsat at energisynet indgår som en del af det pågældende ledelsessystem. Der skal indsendes dokumentation for, ledelsessystemet indeholder energisyn og er certificeret.

Minimumskriterierne til energisyn vil blive fastlagt i en bekendtgørelse, der udstedes med hjemmel i den foreslåede § 16, nr. 2.

Det foreslåede stk. 4 vil indebære, at virksomheden skal afholde omkostningerne ved at få foretaget et energisyn eller ved at benytte og vedligeholde et certificeret energi- eller miljøledelsessystem. Udgifterne herved vil bl.a. afhænge af specifikke forhold som produktionsenhedens størrelse, kompleksitet m.v. og om der er tale om at få foretaget et energisyn eller om at benytte og vedligeholde et certificeret energi- eller miljøledelsessystem. Omkostningerne til at få udført et struktureret energisyn, der følger rammerne af den europæiske standard EN 16247-1 (energisyn) eller den kommende internationale standard ISO 50002 skønnes typisk at udgøre i størrelsesordenen 25 - 100 kr./kortlagt MWh, men omkostningen afhænger som nævnt i høj grad af virksomhedens kompleksitet og energiintensitet.

(§ 16)

Nr. 1

Den foreslåede § 15, stk. 3, indeholder en definition af, hvad der forstås ved en stor virksomhed. Den foreslåede § 16, nr. 1, giver klima-, energi og bygningsministeren en bemyndigelse til at præcisere kriterierne for, hvornår en virksomhed er omfattet af definitionen på en stor virksomhed.

Baggrunden er, at det på nuværende tidspunkt ikke er muligt præcist at fastsætte alle kriterier for, hvornår en virksomhed er en ”stor” virksomhed. Dette skyldes bl.a., at Kommissionen ikke i guidelines eller fortolkningsnotater har meldt endeligt ud, hvad der skal forstås ved en stor virksomhed. Bl.a. er det ikke endeligt afklaret, om det er virksomhedens ansatte eller omsætning på verdensplan, der indgår i kriterierne, eller om det alene er virksomhedens ansatte eller omsætning i Danmark, der indgår. Hertil kommer behovet for at kunne præcisere, hvilke typer af virksomheder der skal være omfattet af loven. Kerneområdet er private juridiske enheder, hvorimod humanitære organisationer og offentlige institutioner som udgangspunkt ikke er omfattet, jf. bemærkninger til den foreslåede § 15.

Nr. 2

Endvidere foreslås det i § 16, nr. 2, at ministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til energisyn og energi- og miljøledelsessystemer. Udgangspunktet for regelfastlæggelsen vedrørende energisyn vil være bilag VI i energieffektiviseringsdirektivet. Da Kommissionen ikke i guidelines eller fortolkningsnotater har lagt sig endelig fast på kriterierne for energisyn, findes det mest hensigtsmæssigt at bemyndige ministeren til at fastsætte regler om de nærmere kriterier for energisyn. Heller ikke den territoriale udstrækning af kravet om energisyn er afklaret, herunder om kravet skal gælde for danske virksomheders filialer i andre lande og for udenlandske virksomheders filialer i Danmark.

Der udestår herudover en afklaring fra Kommissionens side, om de nærmere krav til energisyn af transportvirksomheder, såsom luftfartvirksomheder og rederier. Der er overvejelser om at anvende vejledninger, som er udarbejdet af den internationale maritime organisation (IMO) for skibsfart og den internationale civil-luftfarts organisation (ICAO) for luftfart eller at anvende specifikke ISO standarder for transportsektoren, eller elementer af disse standarder. Der er således behov for at bemyndige ministeren til at kunne fastsætte de nærmere regler herom.

Bemyndigelsen giver også mulighed for at stille krav om, at energisynet skal vurdere den tekniske og økonomiske gennemførlighed af tilslutningen til et eksisterende eller planlagt fjernvarme- eller fjernkølenet.

Bemyndigelsen giver endvidere mulighed for at stille krav til energi- og miljøledelsessystemet, der er nævnt i forslaget § 15, stk. 2, om, at ledelsessystemet skal omfatte et energisyn, der lever op til kravene i direktivets bilag VI. Det fremgår af direktivet, at eksisterende internationale og europæiske standarder, så som EN 16247-1 om energisyn og ISO 50001 om energiledelse, lever op til energieffektiviseringsdirektivets krav til energisyn. Bemyndigelsen vil blive anvendt til at sikre, at andre relevante europæiske eller internationale standarder, der ønskes anvendt af en stor virksomhed som alternativ til at foretage et energisyn som nævnt i § 15, stk. 1, overholder kriterierne i direktivets bilag VI. F. eks. skal det sikres og kunne kontrolleres, at en virksomhed, der ønsker at anvende ISO 14001 om miljøledelsessystem i stedet for at få foretaget et energisyn i medfør af den foreslåede § 15, stk. 1, dokumenterer, at miljøledelsessystemet indeholder et energisyn i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivets bilag VI.

Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at sikre, at certificerede energi- og miljøledelsessystemer, som nævnt i den foreslåede § 15, stk. 2, omfatter et energisyn, der opfylder minimumskriterierne for et energisyn omfattet af stk. 1, jf. direktivets bilag VI.

Bemyndigelsen tænkes også anvendt til at tage hensyn til nye eller reviderede standarder, som danner grundlag for energisyn og -ledelse.

Direktivet pålægger medlemsstater at sikre, at virksomheder får foretaget et energisyn på en omkostnings-effektiv måde. Dette vil kunne ske ved at sikre, at der er et tilstrækkeligt antal kvalificerede eksperter for at sikre konkurrence.

Ligeledes vil den foreslåede bemyndigelse i § 16, nr. 2, kunne anvendes til at fastsætte bagatelgrænser for om visse elementer af virksomhedens energiforbrugende aktiviteter inddrages i omfanget af et energisyn. Adgangen til at fastsætte bagatelgrænser har støtte i Kommissionens arbejdsrapport om fortolkning af direktivet (*Commission Staff Working Document, Guidancenote on Directive 2012/27/EU on energy efficiency, amending Directives 2009/125/EC and 2010/30/EC, and repealing Directives 2004/8/EC and 2006/32/EC, Article 8: Energy audits and energy management systems, SWD (2013) 447 final*). Det fremgår heraf, at energisynet dog skal udføres på en måde, der sikrer et repræsentativt billede af virksomhedens energiforbrug.

Endvidere åbner bemyndigelsen op for at fastsætte regler om, at de elementer af energisyn, der er dækket af anden lovgivning, som varetager energibesparelses hensyn, ikke skal medtages i de energisyn, der er omfattet af forslaget § 15. Eksempelvis er der i lov om fremme af energibesparelser i bygninger krav om, at bygninger med et samlet etageareal på 1.000 m² eller derover, som ejes af andre end offentlige institutioner m.v., skal have et gyldigt energimærke. Kommissionen angiver i sin vejledning (*Commission Staff Working Document, Guidancenote on Directive 2012/27/EU on energy efficiency, amending Directives 2009/125/EC and 2010/30/EC, and repealing Directives 2004/8/EC and 2006/32/EC, Article 8: energy audits and energy management systems, SWD (2013) 447 final*), at energimærkningen af kontorbygninger kan opfylde kravet om energisyn i direktivet om energieffektivitet. Der er dog behov for at bemyndige ministeren til at kunne fastlægge nærmere regler herom; for eksempel om, hvorvidt energimærkningen af bygninger vil kunne erstatte et energisyn. Den nærmere præcisering er nødvendig, da et energimærke har en gyldighedsperiode på 7-10 år, mens et energisyn kun gælder i 4 år.

Endelig tænkes bemyndigelsen anvendt til at stille krav til store virksomheders dokumentation af overholdelse af § 15, stk. 1 og 2.

Nr. 3

Endelig foreslås det i § 16 nr. 3, at ministeren bemyndiges til at fastsætte krav til bl.a. energisynseksperter kvalifikationer. Kravene til ekspertens kvalifikationer vil afhænge af energisynets omfang og kompleksitet. Hvis der er tale om en energiintensiv procesvirksomhed, vil der blive stillet større krav til ekspertens kvalifikationer, end hvis virksomheden f.eks. er en rådgivningsvirksomhed. I dag findes der en ordning for registrerede energisynskonsulenter, der har kvalifikationerne til at foretage energisyn i energiintensive procesvirksomheder. Vedrørende udførelse af det foreslåede obligatorisk energisyn i en energiintensiv virksomhed forventes bemyndigelsen anvendt til at stille krav til eksperten på niveau med de krav, der i dag gælder til de registrerede energisynskonsulenter. Med hensyn til de eksisterende internationale og europæiske standarder, så som ISO 14001 om miljøledelse og ISO 50001 om energiledelse, vurderes det, at infrastrukturen, herunder kvalifikationskrav til eksperterne, er på plads, således at der ikke her er behov for at fastsætte yderligere regler.

Bestemmelsen vil også blive anvendt til at fastsætte nærmere bestemmelser om uafhængighed, herunder i tilfælde hvor energisynet udføres af egne eksperter, hvor den nødvendige uafhængighed vil kræve, at eksperthen ikke er direkte engageret i den aktivitet, der underkastes energisyn.

(§ 17)

Det foreslås, at det er ministeren, der i tilfælde af tvivl eller uenighed træffer afgørelse om, hvorvidt en given virksomhed er omfattet af loven. Der kan f.eks. være tilfælde, hvor der er uenighed om en virksomhed er en privat juridisk enhed eller en humanitær organisation eller offentlig institution eller uenigheden består i, hvilke af virksomhedens ansatte, der skal indgå i vurderingen af, om virksomheden har mindst 250 medarbejdere.

bejdere. Definitionen af, om en virksomhed er stor afhænger af økonomiske parametre, der kan være vanskelige at afgrænse fuldstændig. Det følger af den gældende lovs § 20, at afgørelser truffet af ministeren kan påklages til Energiklagenævnet inden for en frist af 4 uger.

Umiddelbart er der ingen oversigt over, hvilke store virksomheder, der vil blive omfattet af § 15. Som led i ministerens opgaver efter loven vil der ske en orientering i dagspressen og fagblade m.v. om, at store virksomheder er forpligtet til at få foretaget et energisyn mindst hvert 4. år. Ligeledes vil der fra private bureauer kunne købes information om, hvilke virksomheder der opfylder kriterierne om at være en stor virksomhed.

I tvivlstilfælde, vil ministeren kontakte en potentielt forpligtet virksomhed med henblik på at afklare, om vedkommende virksomhed er omfattet af § 15.

Der kan være tilfælde, hvor der er uenighed mellem virksomheden og ministeren om, en virksomhed er omfattet. F. eks. om der er tale om en privat juridisk enhed eller en humanitær organisation eller offentlig institution eller om, hvilke af virksomhedens ansatte, der skal indgå i vurderingen af, om virksomheden har mindst 250 medarbejdere. Også de økonomiske parametre, der har betydning for, om en virksomhed er stor, kan være vanskelige at afgrænse fuldstændigt.

(§ 17 a)

Det foreslås for det første, at ministeren fører tilsyn med, at virksomhederne overholder kravet i forslaget § 15, stk. 1, om at få gennemført et energisyn eller at virksomheden benytter og vedligeholder et certificeret ledelsessystem, som nævnt i forslagens § 15, stk. 2.

Store virksomheder skal indsende dokumentation for, at de har efterlevet kravet i § 15, stk. 1 eller 2. Denne forpligtelse fremgår af § 15, stk. 1 og 2, som danner grundlag for ministerens tilsyn.

Da energisynet skal udføres af kvalificerede eksperter, vurderes det ikke, at det er nødvendigt i videre omfang at kontrollere kvaliteten af det foretagne energisyn. Det forventes, at kontrollen vil blive udført ved, at Energistyrelsen i meget begrænset omfang vil foretage stikprøvekontrol af de foretagne energisyn. Hvis stikprøverne viser, at kvaliteten ikke er i orden, vil der blive taget flere stikprøver.

Hvis virksomheden indsender dokumentation for, at den benytter og vedligeholder et certificeret ledelsessystem, kontrolleres ledelsessystemets kvalitet m.v. af det akkrediterende organ, der kan være DANAK (Det danske akkrediteringsorgan) eller tilsvarende anerkendt akkrediteringsorgan, som har undertegnet den europæiske samarbejdsorganisation for akkrediteringsorganer, EA's, multilaterale aftale om gensidig anerkendelse. Ministerens kontrol består i at sikre, at akkrediteringsorganet overvåges i henhold til gældende internationale standarder.

Hvis det i forbindelse med tilsynet viser sig, at det foretagne energisyn ikke lever op til kravene i § 15, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 16, nr. 2 og 3, kan ministeren pålægge virksomheden at få foretaget et energisyn, der lever op til kravene. Tilsvarende gælder, hvis et certificeret energi- og miljøledelsessystem, som nævnt i den foreslåede § 15, stk. 2, ikke indeholder et energisyn, der lever op til kravene. Pålægget kan f.eks. anvendes, hvis det viser sig, at der er væsentlige mangler i det udførte energisyn eller at energisynet er udført af eksperter, der ikke har tilstrækkelige kvalifikationer eller den fornødne uafhængighed. Ministeren kan i forbindelse med pålægget bestemme, at energisynet skal foretages inden for en af ministeren fastsat frist.

Det følger af forslagens § 15, stk. 4, at virksomheden skal afholde omkostningerne ved at få foretaget energisynet.

Det forventes, at klima-, energi- og bygningsministeren i vid udstrækning vil delegere beføjelser efter loven til Energistyrelsen. Dette vil ske i medfør af den gældende lovs § 19.

Til nr. 6

(§ 21, stk.1)

Den foreslåede ændring af den gældende lovs § 21, stk. 1, vil indebære, at ministeren kan pålægge store virksomheder omfattet af kapitel 5 at udarbejde og meddele alle sådanne oplysninger, som er nødvendige for ministerens varetagelse af de opgaver, der er nævnt i loven, herunder til afgørelse af, om et forhold er omfattet af loven. Bestemmelsen vil bl.a. kunne bruges til at indhente oplysninger om energisyn og andre relevante oplysninger fra virksomhederne som dokumentation for, at virksomheden har levet op til lovens krav om, at den har udarbejdet energisyn eller benytter og vedligeholder et ledelsessystem, som nævnt i forslagets § 15, stk. 2. Bestemmelsen vil også kunne anvendes til at indhente oplysninger til vurdering af, om virksomheden er en stor virksomhed og derfor omfattet af forslagets § 15. Den foreslåede ændring kan for eksempel være relevant i forhold til de foreslåede nye bestemmelser i §§ 17 og 17 a. Den foreslåede ændring vil fungere som supplement til den foreslåede dokumentationspligt i § 15, stk. 1 og 2.

Til nr. 7

(§ 21, stk. 3)

Den foreslåede bemyndigelse kan benyttes til at stille krav om, at en virksomhed skal anvende digital kommunikation, herunder i forbindelse med, at den indsender dokumentation for, at den har fået foretaget et energisyn eller benytter og vedligeholder et certificeret energiledelsessystem.

Et krav om digital indberetning vil gælde såvel virksomheden som andre, der indsender oplysninger m.v. på virksomhedens vegne.

Den foreslåede bemyndigelse kan anvendes i forhold til lovens øvrige bestemmelser.

Til nr. 8

(§ 22, stk. 1, nr. 1)

Det foreslås tilføjet i den gældende lovs straffebestemmelse, at der kan pålægges bødestraf, hvis virksomheden ikke efterlever kravet om at få foretaget et energisyn, som nævnt i forslagets § 15, stk. 1. Bødestraf vurderes at være den mest passende og hensigtsmæssige sanktionsform for denne type lovovertrædelser. Ligeledes er der alene bødestraf i den gældende bestemmelse om sanktioner i lov om fremme af besparelser i energiforbruget.

Til nr. 9

(§ 22, stk. 1, nr. 2)

Den foreslåede indsættelse i § 22, stk. 1, nr. 2 vil gøre det muligt at straffe virksomheder, der ikke imødekommer påbud efter § 17 a.

Til § 2

Til nr. 1

(fodnote til lovens titel)

Fodnoten foreslås affattet således, at det fremgår, at loven indeholder bestemmelser, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1.

Den foreslåede fodnote henviser ikke længere til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/8/EF af 11. februar 2004 om fremme af kraftvarmeproduktion på grundlag af en efterspørgsel efter nyttevarme på det indre marked og om ændring af direktiv 92/42/EØF, EU-Tidende 2004, nr. L 52, side 50, idet dette direktiv ved lovens ikrafttræden den 5. juni 2014 er ophævet af energieffektivitetsdirektivet.

Desuden fremgår af den foreslåede fodnote, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende, nr. L 153, side 13 (bygningsdirektivet). Kravene i bygningsdirektivet med hensyn til effektiv opvarmning af bygninger var allerede gældende ret. Implementering af bygningsdirektivet har således ikke medført ændring af lov om varmforsyning og fodnoten foreslås derfor tilpasset ved dette lovforslags § 2, nr. 1.

Til nr. 2

(§ 2, stk. 1, nr. 3)

Den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 3, indebærer, at kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling fremover betragtes som kollektive varmforsyningsanlæg.

En kompressionsvarmepumpe kan producere både varme og køling. Varmepumpen kan anvende varmen i f.eks. luften eller varmt vand og anvender denne til at producere fjernvarme eller køling.

Teknikken ved anvendelse af en vand til vand-kompressionsvarmepumpe kan sammenlignes med den måde, et jordvarmeanlæg fungerer på. Et jordvarmeanlæg anvender varme fra vand, der er varmet op af jorden, til at producere fjernvarme. Et anlæg til samproduktion af varme og køling vil anvende varme fra vand, der er varmet op af en bygning, til at producere fjernvarme. Forskellen er således kun, at vandet via slange køres igennem en bygning i stedet for gennem jorden for at varme det tilpas op og udnytte det til at producere fjernvarme. Det er ikke muligt at producere køling via en kompressionsvarmepumpe uden overskudsvarme, og det er heller ikke muligt at producere varme på denne måde, uden at få koldt vand som restprodukt.

En luft til luft- eller luft til vand-kompressionsvarmepumpe vil kunne anvende varmen fra luften til at producere enten køling eller rumopvarmning/varmt brugsvand. En sådan varmepumpe kan anvendes til at producere køling om sommeren og varme om vinteren. Systemet vil også kunne tilrettelægges således, at varmepumpen leverer begge ydelser samtidig, f.eks. til brug for hospitaler, der også om vinteren vil kunne have brug for køling i rum med meget udstyr.

En kompressionsvarmepumpe til produktion af varme og køling kan efter gældende regler ikke betragtes som et kollektivt varmforsyningsanlæg. Varmeforsyningslovens § 2 opsummerer de af loven omfattede kollektive varmforsyningsanlæg. Opsummeringen er efter ordlyden ikke udtømmende, men fortolkningen af bestemmelsen har hidtil været forholdsvis stringent.

Der kan være samfundsøkonomiske og energimæssige fordele ved at producere fjernvarme sammen med køling, idet samme energi anvendes til at producere begge ydelser. Derfor vurderes det hensigtsmæssigt, at det bliver muligt at producere disse ydelser sammen, og at § 2 derfor bliver udvidet med en henvisning til kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling.

Forslaget indebærer, at kompressionsvarmepumper til varme og køling vil skulle projektgodkendes af kommunalbestyrelsen efter lov om varmforsyning, når varmekapaciteten er mere end 0,25 MW. Projektet vil kun kunne godkendes, hvis projektet er det samfundsøkonomisk bedste projekt. Levering af opvarmet vand fra kompressionsvarmepumpen vil skulle ske i overensstemmelse med prisreguleringen. Levering af køling er ikke omfattet af prisreguleringen og vil således kunne leveres på markedsmæssige vilkår. Der henvises med hensyn til levering af køling fra kommunale varmforsyningsvirksomheder til bemærkninger til forslaget § 4, nr. 4 og 5.

Eftersom varme og køling produceres på ét fysisk anlæg, er der ved anvendelse af denne teknik en naturlig sammenhæng mellem produktion af varme og køling. Der er således ikke nogen belæg for, at prisbestemmelsen i § 20, stk. 1, i så fald skal indebære, at kølingsdelen skal holdes selskabsmæssigt adskilt fra varmedelen. Der vil dog stadig være krav om at varme og køling holdes regnskabsmæssig adskilt. Klima-, energi- og bygningsministeren vil kunne fastsætte regler herom, herunder om fordeling af omkostninger i medfør af § 20, stk. 3, som dertil foreslås ændret. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 2, nr. 6.

Med hensyn til anvendelse af de andre teknikker til at producere køling, herunder ved anvendelse af en absorptionsvarmepumpe og frikøling, antages det, at der ikke ændres på Energitilsynets praksis. Det er i for-

hold til disse teknikker fortsat gældende, at der ikke er tale om en sideordnet aktivitet, og at køling, der procedures ved anvendelse af disse teknikker, derfor skal holdes selskabsmæssigt adskilt fra varmeaktiviteten. Det følger for så vidt angår kommunale fjernkølingsanlæg direkte af lov om fjernkøling.

Til nr. 3

(§ 4 a)

Efter kravene i energieffektivitetsdirektivets artikel 14, stk. 5 og 7, skal anlæg, der hovedsagelig har andre formål end levering af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand med en indfyret effekt på mere end 20 MW underlægges krav om godkendelse ved etablering eller omfattende renovering. Ved omfattende renovering forstås en renovering, hvis omkostninger overstiger 50 pct. af den investering en ny tilsvarende enhed vil koste. Dette fremgår af energieffektivitetsdirektivets artikel 2 (44).

Det foreslås, at der indsættes en ny paragraf 4 a i varmemforsyningsloven, som giver klima-, energi- og bygningsministeren bemyndigelse til at godkende projekter for anlæg, der hovedsagelig levere energi til andre formål end rumopvarmning og forsyning med varmt brugsvand, og som har en indfyret effekt på mere end 20 MW. Det forventes, at opgaven til godkendelse af disse anlæg vil blive uddelegeret til Energistyrelsen.

Det bemærkes, at industrianlæg, der hovedsageligt leverer til andre formål end bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, allerede efter gældende ret vil skulle projektgodkende en eventuel levering af overskudsvarme til fjernvarmenettet. Etablering af selve anlægget vil dog normalt ikke skulle projektgodkendes, idet anlægget ikke kan betragtes som et kollektivt varmemforsyningsanlæg efter varmemforsyningslovens § 2, og dermed ikke er godkendelsespligtigt.

Dette ændrer den foreslåede bestemmelse i § 4 a på. Bestemmelsen medfører, at etablering af selve industrianlægget fremover skal projektgodkendes.

Til nr. 4

(§ 5, stk. 1)

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, indebærer, at klima-, energi- og bygningsministerens beføjelse til at fastsætte regler om kommunalbestyrelsens behandling af sager om projektgodkendelse bliver udvidet således, at ministeren fremover også vil kunne fastsætte regler om Energistirelsens behandling af projektforslag for industrianlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Som led i godkendelsesproceduren skal anlæggene, i overensstemmelse med kravet i energieffektivitetsdirektivets artikel 14, stk. 5 og 7, udarbejde en cost-benefit-analyse efter direktivets bilag IX, del 2. I denne cost-benefit-analyse indgår ikke kun samfundsøkonomien, men også selskabsøkonomien. Dvs. at der udover en samfundsøkonomisk også skal foretages en finansiell analyse, der viser faktiske pengestrømme (investerings- og driftsbesparelser m.v.) som følge af gennemførelse af projektet. Et projekt opnås, jf. bilag IX, del 2, et cost-benefit-overskud, hvis summen af tilbagediskonterende fordele i den samfundsøkonomiske og finansielle analyse overstiger summen af tilbagediskonterede omkostninger.

Dette er en afvigelse fra formålsbestemmelsen i lov om varmemforsyning, som er at fremme den mest samfundsøkonomiske anvendelse af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Med den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, 2. pkt., vil klima-, energi- og bygningsministeren have mulighed for at inddrage samfundsøkonomiske hensyn ved fastsættelse af reglerne om projektgodkendelse af industrianlæg således, at der i overensstemmelse med energieffektivitetsdirektivet kan tages hensyn til virksomhedens finansielle analyse.

Til nr. 5

(§ 15 a)

Den foreslåede bestemmelse i § 15 a indebærer, at de merudgifter i Energistyrelsen, der følger af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, nr. 4, hvorefter der indføres en godkendelsesprocedure med henblik på effektiv opvarmning og køling, bliver gebyrfinansieret. Der henvises til afsnit 4.2. i de almindelige bemærkninger. Lov om varmforsyning indeholder ikke hjemmel til at fastsætte regler om dækning af omkostninger i forbindelse med klima-, energi- og bygningsministerens eller Energistyrelsens varetagelse af opgaver efter loven.

I dag opkræves der med hjemmel i varmforsyningslovens § 23 c, stk. 1, og § 27 a, gebyr til dækning af udgifter forbundet med opgavevaretagelse efter loven i Energitilsynet og Ankenævnet for Energiområdet. Disse udgifter bliver betalt af de af loven omfattede anlæg. Det gebyr, der i dag bliver opkrævet for Energitilsynet og Ankenævnet på Energiområdet, vil blive udvidet med et gebyr til dækning af omkostninger forbunden med godkendelse af industrianlæg i Energistyrelsen, jf. den foreslåede bestemmelse i varmforsyningslovens § 4 a.

Gebyrbetaling efter lov om varmforsyning er en nødvendig omkostning og kan efter § 20, stk. 1, indregnes i varmepriserne. Det er således varmemeforbrugerne, der betaler omkostningerne. Levering af overskudsvarme kan være til fordel for varmemeforbrugerne. Overskudsvarme er billig varme og det ville kunne nedsætte varmepriserne i det område, som overskudsvarmen leveres til. Derfor er det hensigtsmæssigt, at den foreslåede bestemmelse i § 15 a, muliggør, at varmemeforbrugerne er med til at dække omkostninger til godkendelse af industrianlæg, der potentielt vil kunne levere overskudsvarme.

I øvrigt vil Energitilsynet som følge af lovforslaget blive påført merudgifter, som vurderes hensigtsmæssigt gebyrfinansieret. I henhold til den gældende bestemmelse i varmforsyningslovens § 23, c, stk. 1, betales Energitilsynets udgifter til opgaver efter varmforsyningsloven eller regler udstedt i henhold til loven, af de af loven omfattende anlæg, som Energitilsynet fører tilsyn med. Den forventede udvidelse af opgaven vedrørende tilsynet med prisreguleringen, som følger med forslagets § 2, nr. 2-4, og pålægges Energitilsynet, vil blive finansieret ved gebyrer fastlagt i henhold til lovens § 23 c, stk. 1.

Til nr. 6

(§ 20, stk. 3)

Efter den gældende § 20, stk. 3, kan klima-, energi- og bygningsministeren fastsætte regler om fordeling af omkostninger til produktion af elektricitet og varme på biomassebaserede kraft-varme-værker. Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 20, stk. 3, indebærer, at denne bemyndigelse udvides således, at der kan fastsættes regler for omkostningsfordeling mellem varme og eventuelle andre aktiviteter, som en virksomhed kan udøve. Bestemmelsen vil kunne udnyttes til at fastsætte regler vedr. eksempelvis kraft-varme-anlæg, der producerer både el og varme, affaldsforbrændingsanlæg, hvor omkostninger skal fordeles mellem affaldshåndtering, el og varme, procesanlæg, der både producerer rumvarme og procesvarme, og varmepumper, der producerer både varme og køling.

Baggrunden for at muliggøre mere generelle regler om omkostningsfordeling er et ønske om at kunne lette Energitilsynets opgave til at træffe afgørelse om omkostningsfordeling. Disse afgørelser er i forvejen meget ressourcekrævende og ressourcebehovet forventes at blive øget på grund af dette lovforslag. Ressourcebehovet i Energitilsynet ville dog være endnu større, hvis ikke den foreslåede ændring af § 20, stk. 3, muliggjorde at fastsætte regler, som vil lette Energitilsynets opgave vedrørende spørgsmål om fordeling af omkostninger. Der henvises til afsnit 3.3. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

(§ 23 l, stk. 2, 1. pkt., og § 23 m, stk. 2 og 3)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 23 l, stk. 2, er en lovteknisk konsekvens af, at titlen på lov om kommunal fjernkøling foreslås ændret ved forslagets § 4, nr. 1.

Til nr. 8

(§ 23 l, stk. 2, 2. pkt.)

Den foreslåede ændring af ordet »udvinding« med ordet »indvinding« vedrører en sproglig rettelse, idet den korrekte term for udnyttelse af råstoffer, herunder geotermisk energi, fra undergrunden er indvinding.

Til nr. 9

(§ 23 m, stk. 5)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 23 l, stk. 5, er en lovteknisk konsekvens af, at titlen på lov om kommunal fjernkøling foreslås ændret ved forslagens § 4, nr. 1.

Til § 3

Til nr. 1

(fodnote til lovens titel)

Fodnoten til lovens titel foreslås affattet således, at det fremgår, at loven indeholder bestemmelser, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1.

Klima-, energi- og bygningsministeren har efter gældende ret bemyndiget i § 11, stk. 3, i lov om elforsyning, til at fastsætte regler om betingelser og procedurer for meddelelse af tilladelse for etablering eller væsentlig ændring af elproduktionsanlæg. Denne hjemmel vil blive udmøntet til at implementere energieffektivitetsdirektivets krav i artikel 14, stk. 5-8, med hensyn til kraft-varme-anlæg omfattet af lov om elforsyning.

Den foreslåede fodnote henviser ikke længere til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/8/EF af 11. februar 2004 om fremme af kraftvarmeproduktion på grundlag af en efterspørgsel efter nyttevarme på det indre marked og om ændring af direktiv 92/42/EØF, EU-Tidende 2004, nr. L 52, side 50, idet dette direktiv ved lovens ikrafttræden den 5. juni 2014 er ophævet af energieffektivitetsdirektivet.

Til nr. 2

(§ 37, stk. 2, og § 37 a, stk. 2 og 3)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 37, stk. 2, er en lovteknisk konsekvens af, at titlen på lov om kommunal fjernkøling foreslås ændret ved forslagens § 4, nr. 1.

Til nr. 3

(§ 37 a, stk. 5)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 37 a, stk. 5, er en lovteknisk konsekvens af, at titlen på lov om kommunal fjernkøling foreslås ændret ved forslagens § 4, nr. 1.

Til § 4

Til nr. 1

(titel)

Den foreslåede ændring af titlen på lov om kommunal fjernkøling er en konsekvens af, kravene i energiefektivitetsdirektivets artikel 14, stk. 5-8 om blandt andet, at medlemsstaterne skal indføre en godkendelses-procedure for fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Det foreslås gennemført ved denne lov. Loven vil med de foreslåede ændringer således ikke længere alene vedrøre kommunale fjernkølingsanlæg. Derfor bliver lovens titel ændret til: lov om fjernkøling.

Til nr. 2

(fodnote til lovens titel)

Der foreslås indsat en fodnote til loven titel således, at det fremgår, at loven indeholder bestemmelser, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1.

Til nr. 3

(overskrift før § 1)

Den foreslåede ændring af overskriften før § 1 i lov om kommunal fjernkøling indebærer en tydeliggørelse af, at §§ 1-4 alene vedrører etablering og drift af kommunale fjernkølingsanlæg m.v., og således ikke private fjernkølingsanlæg.

Til nr. 4

(§ 3)

Den foreslåede ændring af § 3 medfører, at levering af køling fra et kommunalt kollektivt varmforsyningsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning, skal ske på kommercielle vilkår.

Forslagets § 2, nr. 2, udvider definitionen af begrebet »kollektivt varmforsyningsanlæg« således, at den også omfatter kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling. Levering af varme fra kollektive varmforsyningsanlæg, herunder kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling, skal ske efter varmforsyningslovens prisregulering. Varmeforsyningsloven indeholder ikke nogen regler om priser for levering af køling. Levering af køling vil således kunne ske på markedsvilkår.

Efter kommunalfuldmagtsreglerne har kommuner som regel ikke mulighed for at drive virksomhed med fortjeneste for øje. Det vil dog kunne være konkurrenceforvridende, hvis kommuner leverer ydelser til en omkostningsbestemt pris på et ellers kommercielt marked.

Efter lov om kommunal fjernkøling skal andre typer af kommunale kølingsanlæg udøves på kommercielle vilkår. Baggrunden herfor er efter lovbemærkningerne at forebygge, at kommercielle fjernkølingsvirksomheder bliver udsat for unfair konkurrence. Dette hensyn gør sig også gældende ved levering af køling fra en kompressionsvarmepumpe til produktion af både varme og køling. Derfor foreslås det at fastlægge, at kommuner skal levere køling fra kompressionsvarmepumper til varme og køling på kommercielle vilkår.

Kommuner vil have mulighed for at anvende en eventuel fortjeneste på el eller køling til andre formål, hvis der i øvrigt er hjemmel til det. Hvis de frie midler ikke anvendes indenfor virksomheden eller den concern, som virksomheden tilhører, kan anvendelse af midlerne alene ske efter modregning i bloktilskuddet.

Ved anvendelse af en kompressionsvarmepumpe bliver varme og køling produceret på ét fysisk anlæg. Derfor vil det ikke være hensigtsmæssigt, hvis varme og køling skulle selskabsmæssigt adskilles fra hinanden, som § 3 i lov om fjernkøling kræver i forhold til rene kølingsanlæg, der producerer køling ved anvendelse af en absorptionsvarmepumpe eller frikøling. Kravet om selskabsmæssig adskillelse gælder derfor ikke for kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling. Der henvises til afsnit 2.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

(§ 4)

Den foreslåede ændring af § 4 medfører, at der ikke vil kunne stilles kommunal garanti til kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og el.

Forslagets § 2, nr. 2, udvider definitionen af begrebet »kollektivt varmforsyningsanlæg« således, at den også omfatter kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling. Det følger af de gældende kommunalfuldmagtsregler, at kommuner har hjemmel til at drive forsyningsvirksomhed, herunder virksomhed omfattet af § 2 i lov om varmforsyning. Det er desuden antaget, at en kommune efter kommunalfuldmagtsreglerne på visse betingelser kan stille garanti til privates varetage af opgaver, som kommunen selv lovligt kunne varetage.

Det foreslås at begrænse kommuners mulighed for at stille garanti til kollektive varmforsyningsanlæg, der producerer køling. Derfor udvider forslagets § 4, nr. 5, den gældende bestemmelse i § 4 i lov om kommunale fjernkøling således, at forbuddet mod, at kommuner yder tilskud eller stiller garanti til kommunale fjernkølingsanlæg, fremover også vil gælde for kølingsanlæg omfattet af § 2 i lov om varmforsyning.

Efter den gældende § 4 i lov om kommunal fjernkøling har en kommune ikke hjemmel til at yde tilskud stille garanti for de typer af kølingsanlæg, der er omfattet af denne lov. Det vil sige kølingsanlæg, der primært producerer køling via absorptionsvarmepumper eller frikøling. Baggrunden herfor er ifølge lovbetragtninger at sikre, at en kommune stiller kapital til rådighed for kommunal fjernkølingsvirksomhed på vilkår, som svarer til vilkår, som en privat markedsinvestor ville have stillet. Dette hensyn gør sig også gældende ved levering af køling fra en kompressionsvarmepumpe til produktion af både varme og køling.

Til nr. 6

(overskrift før § 5)

Den foreslåede ændring af overskriften før lovens § 5 skal tydeliggøre, at bestemmelserne i §§ 5 og 6, i modsætning til dem i §§ 1-4, vedrører alle fjernkølingsanlæg og ikke kun de kommunale.

Til nr. 7

(§ 5)

Energieffektivitetsdirektivets artikel 14, stk. 5-8, pålægger medlemsstaterne blandt andet at indføre en godkendelsesprocedure for fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Som led i godkendelsesproceduren skal der udarbejdes en cost-benefit-analyse efter direktivets bilag IX, del 2.

Den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen i § 5, stk. 1, indebærer, at opgaven til godkendelse af etablering og omfattende renovering af fjernkølingsanlæg omfattet af energieffektivitetsdirektivet lægges hos klima-, energi- og bygningsministeren. Opgaven forventes at blive uddelegeret til Energistyrelsen. Godkendelsesproceduren vil i overensstemmelse med direktivets krav vedrøre alle fjernkølingsanlæg uanset ejerskab. Det vil sige både kommunalt ejede og ikkekommunalt ejede.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 2, indebærer, at kommunalbestyrelsen fortsat vil være den myndighed, der i overensstemmelse med gældende ret godkender kommunale fjernkølingsanlæg, der ikke er omfattet af direktivets krav om godkendelse. Kommunalbestyrelsen vil således efter den foreslåede bestemmelse have kompetence til at træffe afgørelse om projektgodkendelse af kommunale fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mindre end 20 MW.

Fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mindre end 20 MW, der ikke er kommunalt ejede, vil efter forslaget fortsat ikke være underlagt krav om godkendelse.

Til nr. 8

(§ 6, stk. 2)

Efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, vil klima-, energi- og bygningsministeren kunne fastsætte regler for Energistyrelsens behandling af projektforslag for fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Som led i godkendelsesproceduren skal anlæggene, i overensstemmelse med kravet i energieffektivitetsdirektivets artikel 14, stk. 5 og 7, udarbejde en cost-benefit-analyse efter direktivets bilag IX, del 2. I denne cost-benefit-analyse indgår ikke kun samfundsøkonomien, men også selskabsøkonomien. Det vil sige, at der udover en samfundsøkonomisk også skal foretages en finansiell analyse, der viser faktiske pengestrømme (investerings- og driftsbesparelser m.v. som følge af gennemførelse af projektet). Et projekt opnås, jf. bilag IX, del 2, et cost-benefit-overskud, hvis summen af tilbagediskonterende fordele i den samfundsøkonomiske og finansielle analyse overstiger summen af tilbagediskonterede omkostninger.

Den gældende lov om kommunal fjernkøling indeholder ikke et krav om at fremme den mest samfundsøkonomiske køling af bygninger. Derfor er det i modsætning til den tilsvarende bestemmelse vedrørende industrianlæg i lov om varmforsyning, ikke nødvendigt at sikre, at klima-, energi- og bygningsministeren kan inddrage samfundsmæssige hensyn ved fastsættelse af reglerne om projektgodkendelse af fjernkølingsanlæg.

Til nr. 9

(§ 7, stk. 1)

Det følger af forslagens § 4, nr. 9, som vedrører lovens § 7, stk. 1, at Energiklagenævnet vil kunne behandle afgørelser truffet efter denne lov eller regler udstedt i henhold til loven. I dag er det kun kommunalbestyrelsen, der kan træffe afgørelse efter lov om kommunal fjernkøling, men efter den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, vil Energistyrelsen træffe afgørelse om ansøgninger om projektgodkendelse af fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW. Derfor er det nødvendigt at ændre bestemmelsen i § 7, stk. 1, således, at Energiklagenævnet også vil kunne behandle klager om Energistyrelsens afgørelser efter loven.

Til § 5

Det foreslås, at loven træder i kraft den 5. juni 2013. Energieffektivitetsdirektivet skal være implementeret senest den 5. juni 2014. Udmøntning af de i lovforslaget foreslåede hjemlerne til at fastsætte nærmere regler vedrørende implementering af direktivets krav skal derfor forberedes inden den 5. juni 2013 således, at disse nærmere regler vil kunne træde i kraft samtidig med lovforslaget.

Forslagets § 5, stk. 2, sikrer, at projektforslag, som fremover vil være omfattet af de foreslåede bestemmelser i § 4 a i lov om varmforsyning og § 5 i lov om fjernkøling, men som er indgivet til myndigheden før lovens ikrafttræden, kan færdigbehandles efter de gældende regler. Kun projekter, som modtages af klima-, energi- og bygningsministeren eller Energistyrelsen, fra og med den 5. juni 2014, skal behandles efter regler fastsat i eller i medfør af dette lovforslag.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 1**

I lov om fremme af besparelser i energiforbruget, jf. lovbekendtgørelse nr. 1065 af 12. november 2012, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:
 »1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-tidende 2012, nr. L 315, side 1.«
2. I *overskriften* til kapitel 1 indsættes efter »*anvendelsesområde*«: » *m.v.* «.
3. I § 2 indsættes som *stk. 2*:
 »*Stk. 2.* Loven finder endvidere anvendelse på effektivisering og reduktion af energianvendelsen til transport, i det omfang det fremgår af loven eller regler fastsat i medfør af loven.«
4. Efter § 2 indsættes:
 »§ 2 a. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.«
5. Efter § 14 indsættes før kapitel 6:

»Kapitel 5

Obligatoriske energisyn m.v. for store virksomheder

§ 15. Store virksomheder skal senest den 5. december 2015 og derefter som minimum hvert fjerde år beregnet fra datoen for det foregående energisyn få foretaget energisyn på en uafhængig måde af kvalificerede eller akkrediterede eksperter. Herudover skal store virksomheder indsende dokumentation om et foretaget energisyn efter regler udstedt i medfør af § 16, nr. 2.

Stk. 2. Store virksomheder, der benytter og vedligeholder et energi- eller miljøledelsessystem, som er certificeret af et uafhængigt organ i overens-

stemmelse med de relevante europæiske eller internationale standarder, fritages for kravet i stk. 1, forudsat at der, som en del af det pågældende ledelsessystem er foretaget et energisyn, som nævnt i stk. 1. Virksomheden skal indsende dokumentation herom.

Stk. 3. Med store virksomheder forstås virksomheder, som i henhold til Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder ikke falder under kategorierne for mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder.

Stk. 4. Virksomheden afholder omkostningen ved at få foretaget et energisyn, som nævnt i stk. 1, eller ved at benytte og vedligeholde et certificeret energier eller miljøledelsessystem, som nævnt i stk. 2.

§ 16. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om:

- 1) Præcisering af, hvornår en virksomhed er omfattet af definitionen af store virksomheder.
- 2) Krav til energisyn og energi- og miljøledelsessystemer, herunder indhold, omfang, udarbejdelse, rapportering, kontrol, anvendelse af relevante standarder, og hel eller delvis undtagelse for elementer af energisyn, der er dækket af anden lovgivning.
- 3) Krav til eksperter og til akkrediterings- og certificeringsordninger, der sikrer nødvendige kvalifikationer og uafhængighed.

§ 17. Afgørelse af, hvorvidt en virksomhed er omfattet af § 15, træffes af klima-, energi- og bygningsministeren.

§ 17 a. Klima-, energi- og bygningsministeren fører tilsyn med overholdelse af bestemmelser om obligatorisk energisyn m.v. i loven og regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Klima-, energi- og bygningsministeren kan som led i tilsynet pålægge virksomheden inden for en af ministeren fastsat frist at få foretaget et energisyn, der opfylder kravene i § 15, stk. 1, og i regler udstedt i medfør af § 16, nr. 2 og 3. «

6. I § 21, stk. 1, indsættes efter »energiforsyningsvirksomheder«: », store virksomheder omfattet af kapitel 5 og«.

7. I § 21 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Ministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og

digital signatur eller lignende.«

8. I § 22, *stk. 1*, indsættes før nummer 1 som nyt nummer:

»1) undlader at få foretaget et energisyn efter § 15, *stk. 1*, «

Nr. 1 og 2 bliver herefter nr. 2 og 3.

9. I § 22, *stk. 1, nr. 2*, som bliver nr. 3, indsættes efter »§ 6, *stk. 2*,«:

»§ 17 a, *stk. 2*, «.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF, (EU-Tidende 2009 nr. L 140, side 16), og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/8/EF af 11. februar 2004 om fremme af kraftvarmeproduktion på grundlag af en efterspørgsel efter nyttevarme på det indre energimarked og om ændring af direktiv 92/42/EØF, (EU-Tidende 2004 nr. L 052, side 50).

§ 2

I lov om varmemforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1184 af 14. december 2011, som ændret ved § 1 i lov nr. 577 af 18. juni 2012, § 40 i lov nr. 1095 af 28. november 2012 og § 9 i lov nr. 903 af 4. juli 2013, foretages følgende ændring:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende, nr. L 153, side 13, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16.«

2. I § 2, *stk. 1, nr. 3*, ændres »25 MW« til: »25 MW, og kompressionsvarmepumper til produktion af både varme og køling«.

§ 2. Ved kollektive varmemforsyningsanlæg forstås virksomhed, der driver følgende anlæg med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, jf. dog *stk. 2*:

- 1) Anlæg til produktion og fremføring af andre brændbare gasarter end naturgas.
- 2) Anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp fra kraft-varme-værker, affaldsforbrændingsanlæg, industrivirksomheder, geotermiske anlæg m.v.
- 3) Fjernvarmemforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder kraft-varme-anlæg med en eleffekt op til 25 MW.
- 4) Blokvarmecentraler, herunder kraft-varmecentraler med en eleffekt op til 25 MW.

Stk. 2. ...

§ 5. Klima-, energi- og bygningsministeren kan efter forhandling med de kommunale organisationer fastsætte regler om planlægningen efter § 3, stk. 1, og behandlingen af sager efter § 4.

Stk. 2. ...

§ 20. ...

Stk. 3. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om fordeling af omkostningerne til produktion af elektricitet og varme på biomassebaserede kraft-varme-værker.

§ 23 l. ...

Stk. 2. Selskabsmæssige omstruktureringer er ikke omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejerandele i de virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Dette er dog betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af stk. 1 eller, hvis det er en spaltning, § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandforsyninger og spildevandsforsyninger. Hvis en spaltning fører til, at en eller flere virksomheder alene bliver omfattet af § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandforsyninger og spildevandsforsyninger, er det yderligere en betingelse, at der i de udspaltede virksomheder ikke er anvendt eller medfulgt midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om kommunal fjernkøling eller lov om naturgasforsyning. Kommunen afgiver i forbindelse med spaltninger omfattet af 3. pkt. en erklæring til Energitilsynet i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 23 n om, at der ikke i de udspaltede virksomheder er anvendt eller medfulgt midler i strid med 3. pkt. § 23 m, stk. 6, 2.-5. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 23 m. Kommuner må ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og bygningsministeren bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 23 l, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer

3. Efter § 4 indsættes:

»§ 4 a. Klima-, energi- og bygningsministeren godkender projekter for etablering af nye og omfattende renovering af eksisterende anlæg, der hovedsagelig leverer energi til andre formål end bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, hvis anlægget har en samlet indfyret termisk effekt på mere end 20 MW.«

4. I § 5, stk. 1, ændres i 1. pkt. »§ 4« til: »§§ 4 og 4 a« og indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum: »Ministerens kan samtidig hermed inddrage overordnede samfundsmæssige hensyn.«

5. Efter § 15 indsættes:

»§ 15 a. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostninger ved behandling af ansøgning om godkendelse efter § 4, stk. 2, og § 4 a og tilsyn med overholdelse af vilkår i sådanne godkendelser.«

6. I § 20, stk. 3, ændres »produktion af elektricitet og varme på biomassebaserede kraft-varme-værker« til: »levering af ydelser omfattet af stk. 1 og eventuelle andre ydelser«.

7. I § 23 l, stk. 2, 1. pkt., og § 23 m, stk. 2 og 3, ændres »lov om kommunal fjernkøling« til: »lov om fjernkøling«.

8. I § 23 l, stk. 2, 2. pkt., ændres »udvinding« til: »indvinding«.

9. I § 23 m, stk. 5, ændres »§ 3 i lov om kommunal fjernkøling« til: »§ 3, stk. 1, i lov om fjernkøling«.

andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og bygningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 23 l, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om kommunal fjernkøling eller lov om naturgasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1 eller 3, i lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 3. I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om kommunal fjernkøling eller lov om naturgasforsyning, til aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1 eller 3, i lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 4. ...

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 og § 3 i lov om kommunal fjernkøling er ikke til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 211, side 55, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 328, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/89/EF af 18. januar 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 33, side 22,

§ 3

I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1275 af 11. november 2013, af lov om elforsyning, foretages følgende ændring:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfø-

dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/8/EF af 11. februar 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 52, side 50 og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368.

§ 37. ...

Stk. 2. Selskabsmæssige omstruktureringer er ikke omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejerandele i de virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Dette er dog betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af stk. 1 eller, hvis det er en spaltning, § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandforsyninger og spildevandsforsyninger. Hvis en spaltning fører til, at en eller flere virksomheder alene bliver omfattet af § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandforsyninger og spildevandsforsyninger, er det yderligere en betingelse, at der i de udspaltede virksomheder ikke er anvendt eller medfulgt midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmemforsyning, lov om kommunal fjernkøling eller lov om naturgasforsyning. Kommunen afgiver i forbindelse med spaltninger omfattet af 3. pkt. en erklæring til Energitilsynet i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 37 b om, at der ikke i de udspaltede virksomheder er anvendt eller medfulgt midler i strid med 3. pkt. § 37 a, stk. 6, 2.-5. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. ...

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmemforsyning, lov om kommunal fjernkøling eller lov om naturgasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1 eller 3, i lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 3. I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmemforsyning, lov om kommunal fjernkøling eller lov om naturgasforsyning, til aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1 eller 3, i lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold eller affaldshåndtering i medfør af lov om

rer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 211, side 55, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 328, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/89/EF af 18. januar 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 33, side 22, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368.«

2. I § 37, *stk. 2*, og § 37 a, *stk. 2 og 3*, ændres »lov om kommunal fjernkøling« til: »lov om fjernkøling«.

3. I § 37 a, *stk. 5*, ændres »§ 3 i lov om kommunal fjernkøling« til: »§ 3, stk. 1, i lov om fjernkøling«.

miljøbeskyttelse.

Stk. 4. ...

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 og § 3 i lov om kommunal fjernkøling er ikke til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab.

Lov om kommunal fjernkøling

§ 4

I lov om kommunal fjernkøling, jf. lov nr. 465 af 17. juni 2008, foretages følgende ændringer:

Etablering og drift m.v.

§ 3. Kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed skal ske på kommercielle vilkår i selvstændige selskaber med begrænset ansvar, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter end fjernkøling.

§ 4. Kommuner må ikke yde tilskud eller stille lånegaranti for kommunale fjernkølingsanlæg.

Projektgodkendelse

§ 5. Kommunalbestyrelsen godkender projekter for etablering af nye kommunale fjernkølingsanlæg eller for udførelsen af større ændringer i eksisterende anlæg. Kommunalbestyrelsen kan alene godkende et fjernkølingsprojekt, som fremmer en energieffektivitet.

1. I lovens *titel* udgår »kommunal«.

2. Som *fodnote* til lovens *titel* indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1.«

3. *Overskriften* før § 1 affattes således:

»*Etablering og drift af kommunale fjernkølingsanlæg m.v.*«

4. I § 3 ændres »jernkølingsvirksomhed« til: »jernkølingsvirksomhed efter § 2«, og indsættes som stk. 2:

»*Stk. 2.* Kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed efter § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning skal ske på kommercielle vilkår.«

5. I § 4 ændres »jernkølingsanlæg« til: »jernkølingsanlæg omfattet af § 2 eller § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning«.

fektiv køling af bygninger.

§ 6. ...

Stk. 2. Klima- og energiministeren kan fastsætte regler om forudsætninger, som kommunalbestyrelsen skal lægge til grund for sin godkendelse af projektforslag til kommunale fjernkølingsanlæg.

§ 7. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af kommunalbestyrelsen efter § 5 eller efter regler udstedt i henhold til § 6.

5. *Overskriften* for § 5 affattes således:

»Projektgodkendelse af fjernkølingsanlæg«

6. § 5 affattes således:

»§ 5. Klima-, energi-, og bygningsministeren godkender projekter for etablering af nye eller omfattende renovering af eksisterende fjernkølingsanlæg med en indfyret termisk effekt på mere end 20 MW.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen godkender projekter for etablering af nye eller omfattende renovering af eksisterende kommunale fjernkølingsanlæg med en indfyret effekt op til 20 MW. Kommunalbestyrelsen kan alene godkende et fjernkølingsprojekt, som fremmer en energieffektiv køling af bygninger.«

7. § 6, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om godkendelse af projektforslag efter § 5.«

8. I § 7, *stk. 1*, ændres »af kommunalbestyrelsen efter § 5 eller efter regler udstedt i henhold til § 6« til: »efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 5. juni 2014, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. Lovens § 2, nr. 3, og § 4, nr. 5, finder kun anvendelse på projekter modtaget fra og med den 5. juni 2014.